Isaia - Comentarii Jean Koechlin

După cum putem învăţa din înseşi cuvintele Domnului Isus (prezentate în Luca 24.44 şi 24.27), Vechiul Testament poate fi împărţit în trei părţi importante: legea lui Moise (Pentateuhul), profeţiile (care includ şi cărţile istorice) şi psalmii (cuprinzând şi cărţile poetice). Odată cu cartea lui Isaia începem una dintre aceste părţi importante ale Bibliei, profeţiile, parte adesea neglijată, din cauza dificultăţilor pe care le prezintă. Să-I cerem Domnului să ne ajute să putem descoperi şi aici „cele despre El“ (Luca 24.27).

Profetul este pentru poporul său un purtător de cuvânt al Domnului, un trimis cu misiunea de a mustra, de a avertiza, de a îndrepta sau de a mângâia. Ca o introducere a acestei noi materii, în cap. 1 îl vedem pe Isaia în cea dintâi misiune a sa, aceea a unui medic ce trebuie să se prezinte în faţa unui bolnav fără speranţă. Versetele 5 şi 6 prezintă diagnosticul îngrozitor pe care trebuie să-l anunţe, valabil în aceeaşi măsură pentru omul zilelor noastre, ca şi pentru israelitul din acea vreme: „tot capul este bolnav şi toată inima slăbită“. Inteligenţa (simbolizată de cap) a fost total pervertită prin abaterea de la Dumnezeu (Romani 1.21). Afecţiunea faţă de El (simbolizată de inimă) a dispărut cu desăvârşire; totul, din cap până-n tălpi (ilustrând umblarea), este rău. Nimic nu este sănătos! Într-o astfel de condiţie, participarea la ceremoniile religioase exterioare nu este decât ipocrizie şi „o urâciune“ (v. 13; comp. cu Proverbe 21.27).

Iată aici întreg harul divin strălucind asupra mizerabilului popor (ca, de altfel, asupra oricărui păcătos care se recunoaşte pierdut). Ieri l-am lăsat acoperit de plăgi şi de răni deschise, asemeni omului din parabolă căzut în mâinile tâlharilor (Luca 10.30). Astăzi, Domnul invită poporul să-şi apere cauza în instanţă în faţa Lui. Să şi-o apere?! La ce bun? Ce-ar putea spune în apărarea sa? Vinovatul are gura închisă, nu poate vorbi; însă, în loc să-şi audă condamnarea, el poate auzi, pronunţată de Însuşi Judecătorul Său, promisiunea fără seamăn din v. 18. Este făgăduinţa care a adus pace în inimi fără număr: „Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada...“ Curăţirea aceasta se poate face numai prin sângele lui Isus Hristos (1 Ioan 1.7)! Dar peste toţi cei care refuză graţierea oferită se va abate pedeapsa executorie.Versetul 21 şi următoarele descriu ce a devenit Ierusalimul, „cetatea credincioasă“: un bârlog de ucigaşi. Domnul va trebui să-l cureţe. Dar aceasta nu se va face, din nefericire, prin sângele răscumpărător, pentru că Ierusalimul nu l-a dorit, ci prin judecata care se va abate asupra călcătorilor de lege, după toată îndelunga-răbdare de care Dumnezeu a dat dovadă faţă de un popor răzvrătit.

În ciuda ruinei şi a mizeriei lor orbitoare, Ierusalimul şi Iuda plesneau de mândrie şi de pretenţii. Când însă va veni ziua despre care vorbesc v. 12-21, atunci „îngâmfarea omului se va pleca şi Domnul singur va fi înălţat...“ (v. 11,17).Dumnezeu, făcând public ceea ce gândeşte despre gloria şi înclinaţia oamenilor (cu îndrăgitele lor opere de artă – v. 16), este nevoit să meargă şi mai departe şi să spună în v. 22: „Terminaţi cu omul!“ – iată concluzia nu numai a primelor două capitole, ci şi a întregului Vechi Testament. Această expresie cuprinde în ea sentinţa irevocabilă a lui Dumnezeu asupra rasei umane, căreia Israel nu îi este decât un eşantion. Curând după aceasta, crucea va pune punct experienţei omului în Adam. De la cruce, Dumnezeu nu-l mai ia în considerare pe om şi, în consens cu El, noi avem privilegiul de a ne socoti „morţi faţă de păcat şi vii faţă de Dumnezeu, în Hristos Isus“ (Romani 6.11).Cartea lui Isaia se deschide asemeni epistolei către Romani, în care cele dintâi trei capitole stabilesc în mod categoric vina omului, deci nevoia sa de îndreptare (de vindecare). Mântuirea Domnului (semnificaţie a numelui Isaia) va putea fi descoperită mai departe în Persoana lui Hristos Mântuitorul (cap. 40 şi următoarele).

Primele douăsprezece capitole ale cărţii Isaia surprind îndeosebi judecata abătută asupra lui Israel şi asupra lui Iuda, iar cap. de la 13 la 27 cuprind în special judecarea naţiunilor. Întotdeauna Dumnezeu începe judecata de la casa Lui – sfera cea mai responsabilă – şi la fel va fi şi cu aşa-numita creştinătate (Romani 2.9; 1 Petru 4.17). Falimentul total al omului apare cu atât mai pregnant cu cât este vorba de cei care au responsabilităţi şi care ocupă poziţii publice. În ciuda îndemnurilor categorice date de Dumnezeu (Deuteronom 18.10), printre ei îl găsim pe ghicitor şi „pe cel priceput în descântece“ (v. 3). În ce adâncă corupţie s-a prăbuşit Israel...! Dar Dumnezeu şi de aici îl va deosebi pe cel drept de cel rău (v. 10,11) şi îi va răsplăti fiecăruia după faptele lui. „Ce seamănă omul, aceea va şi secera“, confirmă Galateni 6.7 (comp. Iov 4.8 cu Osea 8.7; 10.12,13).Unul dintre tristele roade culese de popor este dezordinea socială, răsturnarea ordinii stabilite. Nu mai există disciplină: copiii contestă autoritatea părinţilor şi a educatorilor; „tânărul va fi obraznic faţă de bătrân“ (v. 5); valorile morale şi constrângerile sunt date deoparte... Cât de mult seamănă această profundă decădere a lui Israel cu cea pe care o vedem astăzi în ţările noastre creştinate!

Versetele 18-23 vă învaţă, tinerelor, că tentaţiile modei nu au apărut odată cu epoca noastră. Este oare ceva mai greu de suportat – şi în acelaşi timp mai ridicol (vedeţi sf. v. 16) – decât această preocupare exagerată cu propria persoană? decât această căutare neobosită de a atrage atenţia şi admiraţia altora? Dumnezeu subliniază deşertăciunea tuturor acestor podoabe şi mofturi. Înseamnă atunci că o creştină nu trebuie să aibă grijă de „împodobirea“ sa? Dimpotrivă, chiar Cuvântul o învaţă şi în ce fel să o facă. „Faptele bune“ (1 Timotei 2.9,10) şi „un duh blând şi liniştit“ (1 Petru 3.2-6) sunt o podoabă morală de mare preţ înaintea lui Dumnezeu, fără a pierde din vedere că felul nostru de a ne comporta şi de a ne îmbrăca nu Îi este indiferent.Intervenţia Domnului în favoarea poporului Său, la finalul istoriei sale, aminteşte de grija cu care i-a însoţit încă de la început (comp. v. 5 cu Exod 13.21,22). Este ca şi cum le-ar afirma: nu am încetat să vă am înaintea ochilor Mei!Aici se încheie prefaţa cărţii Isaia: s-a deschis prezentându-ne ruina morală a lui Iuda şi a Ierusalimului, precum şi judecăţile care se vor abate asupra lor, şi se închide prezentându-ne restaurarea lor şi gloria lui Hristos („Odrasla Domnului“, izvorul şi puterea vieţii – v. 2).

O emoţionantă parabolă ne serveşte drept ilustraţie pentru grija Domnului faţă de poporul Său. Israel este viţa Preaiubitului lui Dumnezeu. Sădită, apoi curăţită şi întreţinută cu cea mai afectuoasă îngrijire, ea nu a dat decât struguri sălbatici, care nu sunt buni de mâncat şi care nu au valoare. În parabola Sa cu privire la vierii cei răi, Domnul va exprima dezamăgirea totală pe care o va încerca Preaiubitul în via lui Israel, El, Cel care avea toate drepturile asupra ei (Luca 20.9-16).Aceste versete sunt însă un arătător tot atât de sensibil şi asupra nerecunoştinţei noastre. Este ca şi cum Domnul, după tot ce a făcut pentru noi, luând în socoteală toate harurile pe care ni le-a pus la dispoziţie din copilărie, ne întreabă cu tristeţe pe unul sau pe altul dintre noi: Ce aş mai putea să fac pentru tine şi nu ţi-am făcut? Nu am oare dreptul să aştept rod bun de la tine? Şi totuşi, tu nu ai rodit nimic pentru Mine!Cunoaştem mijlocul de a aduce roade: este rămânerea strâns legaţi de „Viţă“. În timp ce Israel, viţa neroditoare, a fost înlăturată, Hristos este Viţa cea adevărată, iar Tatăl Său este Viticultorul (Ioan 15.1...).Începând cu v. 8, cartea Isaia deschide o pagină de „vai-uri“. Sunt tristele consecinţe ale refuzului de a asculta de Dumnezeu, atât pentru Israel, cât şi pentru om în general.

Pasiunile oamenilor şi scopurile pe care ei le urmăresc în viaţă variază în funcţie de poziţia lor socială şi de temperamentul lor: Unii sunt preocupaţi să strângă ogor lângă ogor şi casă lângă casă (deşi nu pot locui în mai mult de un singur loc în acelaşi timp – v. 8). „Vai de ei“, pentru că aceste lucruri de pe pământ vor rămâne pe pământ, iar ei se vor înfăţişa înaintea lui Dumnezeu cu mâinile goale! Alţii îşi caută

satisfacţia în petrecerile lumii şi în senzaţiile înşelătoare ale alcoolului (v. 11,12,22). „Vai de ei“: când se vor trezi în faţa realităţii eterne, va fi prea târziu! Alţii, însoţitori fideli (de-a gata) ai propriilor nelegiuiri, se mândresc cu păcatul şi Îl provoacă deschis pe Domnul („vai de ei...“ – v. 18,19). „Vai de cei“ care, având conştiinţa împietrită, au pierdut noţiunea binelui şi a răului (v. 20). De asemenea, „vai de cei“ care îşi găsesc plăcerea în propria lor înţelepciune (v. 21, comp. cu Proverbe 3.7). Toţi oamenii, de la beţivul mizerabil până la cel mai mare filosof, se regăsesc în acelaşi loc: într-o comună şi deşartă căutare a fericirii (Eclesiastul 8.13). Însă Cuvântul lui Dumnezeu afirmă, iar sfârşitul tuturor gândurilor şi poftelor omului, fie ele vulgare, fie distinse, o confirmă, că toate aceste pasiuni şi scopuri duc la „vai...“, „vai...“, „vai...“!În capitolele următoare vom vedea în ce fel Se foloseşte Dumnezeu de o naţiune (Asiria) ca de o nuia pentru a-Şi pedepsi propriul popor.

Într-o viziune glorioasă, tânărul Isaia se găseşte dintr-o dată în prezenţa Dumnezeului preasfânt. Solemnitatea acestei prezenţe are ca urmare convingerea cu privire la păcat, ceea ce îl determină pe profet să pronunţe un nou „vai...“; de data aceasta însă, vai-ul este îndreptat împotriva lui însuşi: „vai de mine...“ (v. 5; comp. cu Luca 5.8). Harul lui Dumnezeu poate satisface exigenţele propriei Sale sfinţenii, pentru că, alături de tron, se află altarul. Curăţirea păcătosului este deci posibilă, prin jertfa Domnului Hristos, despre care ne vorbeşte altarul. Este de remarcat cu ce zel se prezintă Isaia, îndată, pentru a-I sluji Celui care i-a înlăturat păcatul. Suntem noi dispuşi să răspundem în acelaşi fel chemării Domnului: „Iată-mă, trimite-mă“?Misiunea pe care o primeşte pentru început tânărul profet este una ciudată: de a spune „acestui popor“ că Dumnezeu le va da un mesaj de neînţeles. Împietrirea la care se face deseori referire (Matei 13.14...) le va fi însă trimisă după ce poporul va respinge cu dispreţ „Cuvântul Sfântului lui Israel“ (5.24); iar Dumnezeu va permite aceasta, pentru ca şi „naţiunile“ să poată avea parte de mântuire (Romani 11.25).Anul morţii împăratului Ozia a fost unul hotărâtor pentru tânărul Isaia. Există şi în viaţa voastră o astfel de dată decisivă? Vă întrebăm despre momentul întâlnirii cu Domnul Isus Hristos...

După ce a răspuns chemării lui Dumnezeu, se pare că Isaia a trebuit să mai aştepte timp lung până să-şi înceapă slujba în public (cel puţin şaisprezece ani, cât a durat domnia lui Iotam). Dacă şi noi avem de trecut printr-o astfel de şcoală a răbdării, să nu ne descurajăm. Să-L lăsăm pe Domnul să aleagă El momentul potrivit şi modul în care doreşte să ne folosească. Singura noastră responsabilitate este să fim disponibili şi ascultători (comp. cu Matei 8.9).Cel dintâi împărat la care este trimis Isaia este cel al lui Iuda, răutăciosul Ahaz, într-un ceas de cumpănă pentru micul regat. Acesta era ameninţat nu numai de Reţin, împăratul Siriei, ci, mai trist, şi de Pecah, împăratul lui Israel. Folosindu-se de aceştia, Satan căuta să răstoarne tronul lui David şi astfel să se împotrivească domniei lui Mesia cel promis. Însă profetul este purtătorul unor veşti bune: cei doi asediatori nu-şi vor putea împlini planurile lor rele. Apoi Ahaz este invitat să audă o revelaţie pe cât de măreaţă, pe atât de glorioasă: este cea a naşterii lui Emanuel. Acesta va aduce mântuire casei lui David, lui Israel şi întregii lumi. Ce frumoasă semnificaţie are numele Emanuel: „Dumnezeu cu noi“ (Matei 1.23)! Îl întâlnim aici ca pe cea dintâi rază de lumină proiectată de făclia profetică în mijlocul adâncului întuneric moral (2 Petru 1.19).

Două mari personaje – şi totodată două subiecte importante – domină întreaga profeţie a lui Isaia: Unul, nespus de preţios şi de mângâietor, este Mesia Însuşi. Celălalt, aflat la polul opus, este înspăimântătorul Asirian, puternicul vrăjmaş al lui Israel în zilele din urmă. Pentru că poporul L-a refuzat pe Cel dintâi, va avea de-a face cu cel de-al doilea; pentru că au respins apele harului Celui care le-a fost trimis (Siloam sau Siloe semnificând „Trimis“: Ioan 9.7), le rămâne ca, în judecată, să fie potopiţi de „apele puternice şi multe“ ale temutului împărat al Asiriei (v. 6,7). Cu toate acestea, pentru că este vorba de ţara lui Emanuel, Dumnezeu îi va zdrobi în final pe cei care se unesc pentru a o invada. Versetul 9 ne descrie care va fi în curând soarta acestor naţiuni aliate, temă astăzi la ordinea zilei (Isaia 54.15).Pentru a păstra firul călăuzitor al acestor cuvinte profetice, să nu uităm că ele privesc atât poporul răzvrătit şi apostat, luat în întregime (v. 11,14,15,19...), cât şi rămăşiţa credincioasă, căreia Duhul i Se adresează deopotrivă aici.Citarea v. 18 în Evrei 2.13 ne ajută să-L vedem, în profet şi în fiii acestuia (7.3; 8.18), pe Hristos, prezentându-Se înaintea lui Dumnezeu împreună cu „ucenicii“ Săi (v. 16): Lui nu-I este ruşine să-i recunoască şi să-i numească „fraţii“ Săi (vezi Ioan 17.6; 20.17).

În timp ce cap. 8 se încheie cu „întunericul greu“ în care Israel umblă ca un orb, bâjbâind, cap. 9 se deschide cu „o mare lumină“ (v. 2) strălucind înaintea paşilor săi. Citarea acestui pasaj în Matei 4.15,16 ne poartă înspre perioada Evangheliei, pentru a-L putea vedea strălucind acolo pe Cel care este Lumina lumii (Ioan 9.5). Galileea cea dispreţuită (dar atât de privilegiată) este tocmai locul în care Domnul Isus Îşi împlineşte cea mai mare parte a slujbei Sale: Îl putem vedea pe malul lacului cu ucenicii şi cu mulţimile; Capernaumul, datorită prezenţei Fiului lui Dumnezeu în mijlocul său, va fi înălţat în mod deosebit: „până la cer“ (Matei 11.23). Însă adevărata lumină nu este rezervată unei regiuni sau unui popor, ci ea „luminează pe orice om“; cu toate acestea, „oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele“ (Ioan 1.9; 3.19). Versetele noastre trec şi peste timpul respingerii Domnului şi peste întreaga perioadă actuală a Bisericii, care nu reprezintă niciodată tema profeţiilor, pentru a ne duce dintr-o dată în bucuria lui Israel (v. 3) când, după secole de întuneric, va răsări gloriosul Soare al dreptăţii (comp. cu 60.1,19,20). Frumosul v. 6 dezvăluie câteva dintre numele şi titlurile atribuite Fiului, care constituie tot atâtea binecuvântate subiecte de meditaţie pentru sufletele noastre.

Ultimele trei paragrafe din cap. 9 (v. 8-21) şi primul din cap. 10 (v. 1-4) sintetizează toate motivele pentru care mânia lui Dumnezeu „nu se abate“ de la Israel şi „mâna Sa este tot întinsă“ (9.12,17,21; 10.4). Însă această mână ţine o nuia înfricoşătoare, pentru a pedepsi poporul vinovat: este Asiria, amintită deja. A existat un asirian istoric (Sanherib şi armatele sale: vezi cap. 36.1), dar el nu a fost decât o palidă imagine a groaznicului asirian profetic care va invada ţara lui Israel puţin înainte de domnia lui Hristos. Dumnezeu, în indignarea Sa, va ordona acest atac împotriva poporului Său, atac de care agresorul va profita pentru a-şi atribui succesul şi chiar pentru a se ridica împotriva lui Dumnezeu (v. 13,15; comp. cu 2 Împăraţi 19.23...). Ce nebunie! Unealta nu este nimic fără mâna care o mânuieşte! Din acest motiv, Dumnezeu, de îndată ce Îşi va încheia lucrul în care S-a folosit de această nuia, o va pune pe foc, cum se arde un simplu toiag (v. 16; 30.31-33).Fie ca exemplul acestui act atât de drastic să ne aducă şi nouă aminte de ceea ce suntem, chiar în calitate de creştini, şi anume: instrumente fără putere şi fără înţelepciune proprie (comp. cu v. 13), pe care Domnul le poate pune deoparte sau înlocui, după cum găseşte El cu cale.Gândul final al lui Dumnezeu nu este judecata, ci harul: „...o rămăşiţă ... se va întoarce“ (v. 21,22, citate în Romani 9.27).

Versetele 18, 19, 33 şi 34 din cap. 10 îl compară pe Israel cu o pădure semeaţă în care securea şi ferăstrăul (Asiria, instrument în mâna Domnului, v. 15) vor face mari defrişări. Arborele regal al lui Iuda va fi şi el doborât, pentru că în curând nu va mai fi niciun descendent din David pe tron. Dar, după cum în natură se întâmplă ca dintr-un buştean proaspăt tăiat să prindă viaţă lăstari tineri, plini de sevă, tot astfel, din „tulpina lui Isai“ (11.1), aparent moartă, a apărut un Vlăstar cu totul nou: „o Odraslă“, care a crescut înaintea lui Dumnezeu şi a adus rod bogat în Duhul (11.2).Vlăstarul, Rădăcina şi Urmaşul lui David (v. 1,10; Apocalipsa 22.16) sunt nume pe care Domnul Isus le poartă în raport cu binecuvântarea lui Israel şi a lumii. Atunci vor domni pe pământ dreptatea şi pacea, chiar şi între animale. Ce contrast între acest tablou încântător al împărăţiei milenare şi starea de azi a creaţiei care încă „suspină“ şi este în „dureri de naştere“, aşteptând odihna şi gloria viitoare! (Romani 8.19-22). Toţi surghiuniţii (exilaţii) lui Israel vor avea parte de această împărăţie: ei se vor întoarce de unde sunt răspândiţi

(în diaspora), precum altădată poporul din robia sa în Egipt. Iar cap. 12 le va pune pe buze lauda finală, laudă care aduce aminte de cea dintâi cântare a lui Israel (comp. v. 2 cu Exod 15.2).

De aici şi până la cap. 27, Dumnezeu ne va pune înainte judecăţile asupra naţiunilor, numite oracole sau profeţii: „Profeţia despre...“ (v. 1: lit. „Povara despre...“). Acest cuvânt („povara“) are o mare putere de sugestie, deoarece omul lui Dumnezeu, când este constrâns să anunţe judecata viitoare, astăzi ca şi atunci, nu o poate face altfel decât cu o inimă profund împovărată.Din punct de vedere istoric, popoarele amintite aici erau contemporane cu Isaia şi, în această privinţă, profeţiile pe care le vom citi s-au împlinit deja ad-litteram. Relatările pelerinilor confirmă că locul în care a fost amplasat Babilonul este şi astăzi de-a dreptul dezolant şi înspăimântător, în el adăpostindu-se numai fiarele pustiului (v. 17-22). Totuşi, după cum „nicio profeţie a Scripturii nu se interpretează singură“ (2 Petru 1.20), nici aceasta nu poate fi explicată izolat, chiar dacă aruncăm un ochi în oglinda istoriei. Întotdeauna trebuie să căutăm în ea, însoţită de priceperea pe care ne-o dă Duhul Sfânt, o raportare la centrul şi scopul profeţiilor, Hristos şi împărăţia Sa viitoare.Va fi un Babilon profetic: falsa Biserică apostată (vezi Apocalipsa 17.5; 18.1-24). Acest Babilon va cădea înainte de întemeierea împărăţiei, spre încântarea sfinţilor, a celor care „se bucură de măreţia lui Dumnezeu“ (v. 3; Apocalipsa 18.20; comp. cu Psalmul 35.15,26).

Din compasiune pentru rămăşiţa poporului Său, Dumnezeu va răsturna chiar şi cele mai mari imperii (43.3-5). Nimic nu este prea greu pentru El când este vorba să-i elibereze pe cei pe care-i iubeşte. Să nu ne temem! El are în mâini toate mijloacele pentru a-i ocroti pe copiii Săi, şi aceasta nu în virtutea credincioşiei noastre, ci a Sa.După Babilon ne este adus în atenţie împăratul Babilonului. Devenim martorii unei scene deosebit de cumplite, pentru că Isaia ne conduce până la locuinţa morţilor, pentru a ne zugrăvi acolo tremurul cauzat de apariţia acestui personaj impunător. „Iată! Şi tu ai ajuns...“ (v. 10) – se miră cei care îl cunoscuseră în culmea puterii lui! În acest împărat al Babilonului îl recunoaştem pe conducătorul celui de-al patrulea imperiu (cel roman), numit şi „Fiara“. Totuşi, gândul Duhului trece mai departe de acest agent al lui Satan, pentru a ni-l evoca (începând cu v. 12) pe însuşi Satan. „Cum ai căzut din ceruri...?“ Felul cum a pătruns mândria în Lucifer (numit şi Luceafărul, Steaua strălucitoare, Fiul zorilor, Heruvimul de lumină) rămâne o taină prea adâncă. Şi, deşi a devenit prinţ al întunericului, el încă ştie să se deghizeze în înger de lumină, pentru a înşela (2 Corinteni 11.14); el face şi astăzi pământul să tremure sub puterea întunericului şi nu-şi eliberează nicidecum prizonierii (v. 17; 49.24,25). Dar, potrivit promisiunii divine, Dumnezeu îl va zdrobi în curând sub picioarele noastre (Romani 16.20; Ezechiel 28.16-19).

După judecata împotriva Babilonului şi a Asiriei urmează cea a naţiunilor vecine lui Israel. Asemenea unor inculpaţi care se perindă în boxa acuzaţilor, aceşti vrăjmaşi dintotdeauna ai poporului evreu vor auzi, unul după altul, solemna profeţie.Filistia, subjugată de Ozia, tatăl lui Ahaz (2 Cronici 26.6), nu avusese deloc răgaz să se bucure de moartea lui Ahaz (v. 28,29), pentru că Ezechia, fiul acestuia, avea să-i lovească şi el pe filisteni (2 Împăraţi 18.8).Moabul este numit „prea arogant“ (16.6). Caracteristica acestui popor era mândria, cu privire la care Domnul declară: „urăsc mândria şi îngâmfarea“; şi tot Domnul mărturiseşte că „mândria merge înaintea pieirii, iar un duh îngâmfat, înaintea căderii“ (Proverbe 8.13; 16.18). Asistăm la ruina Moabului; dezolarea sa este de nedescris. Urletele sale de groază şi de deznădejde umplu cap. 15 şi 16.Versetele 3 şi 4 din cap. 16 ne ajută să înţelegem că cei credincioşi, fugind de persecuţia lui Antihrist (asupra lui Iuda), vor găsi adăpost pe teritoriul Moabului, iar v. 5 ne spune că, după împlinirea acestor judecăţi, va fi Unul care va domni în bunătate, în adevăr, în dreptate şi în nepărtinire. Psalmul 72.1-4 vesteşte vremea fericită când Hristos, adevăratul Solomon, va judeca poporul cu dreptate şi cu nepărtinire.

În cap. 7.1 l-am văzut pe împăratul Siriei, Reţin, atacând Iuda cu complicitatea lui Pecah, fiul lui Remalia. Cartea 2 Împăraţi (16.5-9) ne ajută să vedem deznodământul acestei istorii: Damascul a fost luat (de către Ţiglat-Pileser), iar Reţin, omorât. „Profeţia despre Damasc...“ ne permite să privim în viitor, aşa cum au făcut şi toate oracolele sau profeţiile precedente; şi vedem cum Siria modernă va face parte din acel „torent de popoare“ (v. 12; Apocalipsa 17.15) care, asemeni unei mări agitate, va încerca să-l înece (aparent) pe Israel, ... însă, „înainte de a se face dimineaţă, ele nu mai sunt“ (v. 14; Psalmul 37.36).Cu totul diferită este tema cap. 18. Aici găsim prezentată o ţară maritimă care-şi întinde puterea protectoare (umbra aripilor) pentru a-i veni în ajutor poporului ales. Dumnezeu distinge între naţiunile lumii pe cele care-i sunt favorabile lui Israel de cele care nu-i sunt favorabile. Înţelegem de aici cu ce gând se îndreaptă El spre sărmanul Său popor pământesc, atunci când acesta este dispreţuit şi călcat în picioare de lume: în ochii Săi, Israel este „minunat“ şi-n prezent şi-n viitor. Nu este el poporul Celui care se numeşte „Minunat“...? (cap. 9.6) – un popor care aşteaptă, „tot aşteaptă...“ (18.2,7). Cât despre noi, prieteni credincioşi, Îl aşteptăm oare cum se cuvine pe Cel care este nu numai Împăratul nostru, ci şi Mirele ceresc al Bisericii?

Este rândul Egiptului să audă o profeţie ameninţătoare: Războiul civil, tirania unui despot crud (precum cea a Faraonului de odinioară), secarea Nilului (artera vitală), bogăţia şi orgoliul ţării (Ezechiel 29.3) – iată pe scurt ce îl aşteaptă pe acest duşman ereditar al lui Israel.Prinţii din Ţoan şi din Nof sunt o imagine fidelă a oamenilor acestei lumi: ei se cred înţelepţi, dar, de fapt, nu sunt decât nebuni (v. 11; comp. cu Romani 1.22), pentru că refuză să-L asculte pe Dumnezeul care li S-a descoperit şi, în acelaşi timp, dau crezare oricăror forme posibile de superstiţie (comp. cu v. 3). Este de remarcat, de altminteri, un fapt paradoxal, că cei mai îndărătnici necredincioşi sunt adesea cel mai uşor de amăgit. Aceasta se explică simplu: fără să-şi dea seama, ei sunt orbiţi şi înşelaţi de Satan, stăpânul cel dur şi împăratul cel crud (v. 4; 2 Timotei 3.13) care domneşte asupra lor prin înşelăciune. Dar harul lui Dumnezeu are de spus un cuvânt chiar şi pentru Egipt: alături de Israel, care este moştenirea specială a Domnului, îşi vor găsi loc în binecuvântarea milenară şi Egiptul şi Asiria, imagini ale lumii, odată vrăjmaşi ai poporului lui Dumnezeu, însă în viitor supuşi în întregime Fiului Omului (Geneza 22.18).

Capitolul 20 completează „Profeţia despre Egipt...“. Umblând dezbrăcat şi în picioarele goale, profetul anunţă drumul înfiorător pe care-l vor avea de parcurs captivii egipteni şi etiopieni deportaţi de către împăratul Asiriei, specializat în strămutări de popoare. Israel („locuitorii ţărmului acestuia“ – v. 6) va vedea atunci consternat şi plin de teamă că s-a încrezut degeaba în poporul lui faraon, pentru a fi eliberat de grozavul asirian (Psalmul 60.11 sf.).Capitolul 21 se deschide cu „Profeţia despre pustiul mării...“. Este vorba de noul Babilon. În timpul pe care el îl numeşte „noaptea plăcerii mele“, mezii şi perşii (Elam) pun capăt cu brutalitate acestui imperiu şi bogăţiilor sale (v. 4; vezi Daniel 5.28-31). Dar şi această profeţie are o aplicaţie viitoare, ca şi cea din cap. 13 (Luca 21.35).În v. 6, profetul este invitat să pună o strajă. Ordinele străjerilor erau să asculte cu atenţie şi să strige! Într-o armată, santinela ocupă un post de încredere. Responsabilitatea sa este foarte mare, pentru că cele două datorii care-i revin sunt foarte importante: să vegheze şi să avertizeze (vezi Ezechiel 3.17-18, în contrast cu Isaia 56.10). Nu sunt oare acestea îndatoririle oricărui credincios? Le îndeplinim noi cu credincioşie cu privire la oamenii din lume şi faţă de fraţii noştri?

Pe lista vrăjmaşilor lui Israel trebuie să ne aşteptăm să găsim şi Edomul (aici Duma sau Idumeea). Profeţia în legătură cu el este, pe cât de scurtă, pe atât de gravă. Santinela credincioasă, pusă din ordinul Domnului (21.6), este provocată de batjocoritorii din Seir: „Cât mai este din noapte?“ (v. 11; comp. cu 2 Petru 3.3,4); iar răspunsul este deopotrivă serios şi urgent: „Vine dimineaţa...“ (pentru cei care o aşteaptă: vezi Romani 13.12), „de asemenea şi noaptea“, noaptea eternă, pentru cei care sunt pierduţi! Creştini, să fim santinele vigilente, conştiente de

slujba noastră pentru păcătoşi, de a-i îndemna: „Întoarceţi-vă, reveniţi!“ Să mergem „în întâmpinarea celui însetat“, pentru a-i da apă (v. 14).După „Profeţia împotriva Arabiei...“, ţară a cărei glorie de asemenea trebuie să ia sfârşit, găsim, odată cu începutul cap. 22, „Profeţia despre Valea viziunii“. Recunoaştem în această profeţie însuşi Ierusalimul, în starea sa de necredinţă. Ce descriere tragică şi pătrunzătoare! Toată cetatea fierbea, oamenii erau strânşi pe acoperişuri de beton pentru a asista la dezastrul său. Nu luaseră ei toate măsurile de precauţie posibile (v. 8-11)? Da, dar cu excepţia singurei măsuri necesare: aceea de a privi spre „Cel care a făcut acestea“, spre Domnul Dumnezeul lor.

Una dintre reacţiile oamenilor din lume, atunci când sunt ameninţaţi de o calamitate, este să-şi ia toate măsurile de prevedere posibile din punct de vedere omenesc (aşa ne ajută să înţelegem v. 8-11); o altă reacţie, mai rea, este aceea de a lăsa lucrurile să curgă într-o totală nepăsare. Aici Domnul, printr-o încercare, îl invită pe Israel să plângă şi să se smerească; am putea spune că, într-un fel, „i-a cântat de jale“ (Matei 11.17). Dar poporul nu numai că nu s-a căit, ci a şi dat frâu liber veseliei şi bucuriei! Această filosofie, numită materialistă, are mulţi adepţi în secolul nostru agitat. «Pentru că existenţa este aşa de scurtă» – spun aceşti nebuni – «şi pentru că suntem la discreţia calamităţilor, să ne bucurăm pe cât posibil de clipa de faţă!». Ideea lor este rezumată atât de scurt de sfârşitul v. 13: „Să mâncăm şi să bem, pentru că mâine vom muri“. Apostolul le citează corintenilor aceste cuvinte (din Isaia 22.13) ca pentru a le spune: Dacă n-ar exista învierea, atunci, în adevăr, n-am avea altceva de făcut decât să trăim ca animalele, în unica bucurie a clipei care trece (1 Corinteni 15.32; Luca 17.27).Versetele 15-25 îl pun deoparte pe administratorul necredincios, imagine a Antihristului, pentru a ni-l introduce pe fiul lui Hilchia: pe Eliachim (cel pus de Dumnezeu), o frumoasă imagine a Domnului Isus (v. 22-24; comp. cu Apocalipsa 3.7).

Tir, înfloritoarea metropolă comercială a lumii antice, a făcut obiectul cap. 23, capitol în care am găsit prezentată cea din urmă „Profeţie despre...“ (sau oracol). Fiecare dintre aceste judecăţi a condamnat omul sub câte un alt aspect moral (de mare folos pentru înţelegerea lor ne este studiul făcut de J.N.D.: „Les Prophetes“, în care găsim un tablou care le rezumă pe toate).În cap. 24, judecăţile apocaliptice menite să pună capăt puterii răului sunt desfăşurate pe pământ: şi îl zdruncină din temelii. În cap. 25 însă auzim înălţându-se o cântare emoţionantă chiar din mijlocul acestor ruine (v. 2). Rămăşiţa lui Israel, scăpată ca prin miracol de la nimicire, sărbătoreşte ceea ce a fost Domnul pentru ea în timpul necazului: acum i-a sosit „timpul cântării“ (Cartea Cântărilor 2.12; comp. cu 24.13).Versetul 4 a fost mângâierea – şi totodată experienţa –în încercările lor pentru credincioşi fără număr, iar v. 8 ne permite să întrevedem manifestarea unei puteri şi mai mari: „El va înghiţi moartea prin victorie (sau pentru totdeauna)“. Remarcăm că această propoziţie este la timpul viitor în cartea Isaia, în timp ce în 1 Corinteni 15.54 o vom găsi citată la timpul trecut, ca un fapt împlinit în favoarea celor credincioşi: „Moartea a fost înghiţită...“ Între aceste două versete a intervenit crucea şi învierea triumfătoare a Învingătorului de la Golgota. Iar după „învierea“ celor răi, moartea va fi nimicită (1 Corinteni 15.26).

Prima parte a cărţii Isaia (cap. 1-12), având ca subiect judecata lui Israel, se încheia cu o magnifică viziune asupra împărăţiei de o mie de ani. Observăm că şi această a doua parte (cap. 13-27), care abordează tema pedepsirii naţiunilor, se încheie în acelaşi fel: este înălţată o cântare, din ale cărei versuri, cu totul speciale, câteva merită a fi subliniate şi în Bibliile noastre: v. 3 şi 4 din cap. 26, care au susţinut atâtea generaţii de copii ai lui Dumnezeu (comp. cu Psalmul 16.1); v. 8 şi 9, care dau glas suspinelor adânci ale credinciosului; de asemeni v. 13, care ne aminteşte de legăturile robiei din trecut. Îi cunoaştem prea bine pe aceşti alţi „stăpâni“: este vorba de Satan, de lume şi de poftele noastre, cei care ne-au dominat până când am fost dezrobiţi de Domnul, Căruia Îi aparţinem de acum înainte (2 Cronici 12.8).În cap. 27, leviatanul, imagine a diavolului („şarpele cel vechi“), îşi pierde puterea (este redus la neputinţă – Psalmul 74.14; Apocalipsa 20.1-3). După aceasta, Israel este prezentat ca o viţă nouă (comp. cu cap. 5), care de astă dată nu mai produce struguri sălbatici, ci vinul curat al bucuriei fără amestec, umplând faţa pământului de roade pentru gloria lui Dumnezeu. Pentru că nu mai sunt vierii cei răi care să o aibă în întreţinere, Domnul Însuşi are grijă de ea, noapte şi zi.

Odată cu cap. 28 se deschide cea de-a treia parte a acestei cărţi. Pentru început se face o revenire asupra unei teme deja abordate, pentru a fi prezentată în detaliu invadarea temutului Asirian profetic în Efraim (cele zece seminţii) şi apoi în Iuda. Îmbătat de orgoliu, nenorocitul popor evreu va fi dus în rătăcire, pentru că va avea cutezanţa să creadă că se poate pune la adăpost sigur făcând „legământ cu moartea“ (v. 15), aici simbolizată de conducătorul imperiului roman, iar din acest „legământ“ i se va trage pieirea. Asemeni unui ciclon, Asirianul va devasta Ierusalimul. Domnul Se va folosi de această „furtună de ape puternice care năvălesc“ (v. 2) pentru a-Şi împlini „lucrarea Sa ciudată ... fapta Sa neobişnuită“ (v. 21): judecata – în timp ce lucrarea Sa obişnuită este să mântuiască şi să binecuvânteze (Ioan 3.17).Dar prăbuşirea tuturor valorilor şi a oricărui sprijin omenesc Îi dă lui Dumnezeu ocazia de a arăta temelia sigură pe care a pus-o El în Sion. Cu câtă dragoste o priveşte, accentuând cu satisfacţie fiecare expresie: „o piatră, o piatră încercată, o preţioasă piatră de unghi, o temelie sigură“ (v. 16)! Da, această piatră, simbol al Domnului Hristos, „lepădată de oameni“, este „preţioasă înaintea lui Dumnezeu“ şi, de asemeni, are preţ pentru noi, cei care credem (1 Petru 2.4,6,7). Pentru fiecare, Domnul Isus devine literalmente piatra de încercare. Este El preţuit de inima noastră, sau nu?

După invazia din cap. 28, Ierusalimul tot nu cunoaşte eliberarea (vezi 40.2). El va suferi un nou asalt, din partea unei formidabile coaliţii de popoare, însă, de data aceasta, toţi duşmanii se vor topi ca un vis, pentru că Cel atacat va fi „Ariel“ (Leul lui Dumnezeu), cetatea adevăratului David. Concomitent cu eliberarea, Dumnezeu va înfăptui încă o lucrare pentru poporul Său, vrednică de El: aceasta va fi în conştiinţă (v. 18-24). Urechile surde şi ochii orbi, potrivit profeţiei din cap. 6, v. 10, vor fi deschise. Inteligenţa îi va fi redată poporului, iar cuvintele cărţii, mai înainte pecetluite (v. 11), vor fi înţelese şi primite. Să ne amintim cu această ocazie că Biblia este o carte inaccesibilă inteligenţei naturale şi că, pentru a o înţelege, este nevoie de Duhul Sfânt.Versetul 13 va fi citat de Domnul cărturarilor şi fariseilor, pentru că el exprimă starea lor (Matei 15.7,8). A-L onora pe Domnul cu buzele, având inima cu totul depărtată de El, este, cu siguranţă, o stare în care ne putem găsi şi noi dacă nu ne-am judecat pe noi înşine. Această formă de ipocrizie îi poate înşela pe alţii, pentru că ne poate face să părem mai evlavioşi decât suntem, dar nu-L va putea înşela pe Cel care ne citeşte inimile! (Ezechiel 33.31,32).

Capitolele 30 şi 31 invocă o dublă nenorocire asupra poporului răzvrătit care şi-a căutat ajutorul în Egipt. Niciodată nu vom ajunge să repetăm suficient de des, împreună cu Cuvântul lui Dumnezeu, că punerea încrederii în oameni este întâi nebunie (deoarece nu există un loc mai rău decât acesta), în al doilea rând, este necredinţă, cât timp Dumnezeu a stabilit încă de la începutul acestei cărţi să nu avem nimic de-a face cu omul (2.22), în al treilea rând, este o jignire adusă lui Dumnezeu, o dispreţuire a puterii şi dragostei Sale, ca şi cum El n-ar fi capabil să ne protejeze sau ca şi cum n-ar ţine de plăcerea Lui să facă aceasta.Calea eliberării şi a puterii o găsim trasată în frumosul v. 15 din cap. 30: Întoarcerea la Domnul, în loc de mersul la lume (Egipt), şi rămânerea în odihnă, în loc de zbuciumare! „Liniştea şi ... încrederea“ sunt condiţii necesare pentru a distinge îndrumarea Domnului: „Când veţi merge la dreapta sau când veţi merge la stânga“, „urechile tale (personal) vor auzi un cuvânt în urma ta, spunând: «Aceasta este calea, umblaţi pe ea!»“ (v. 21). De câte ori nu ne-am rătăcit, pentru că inima noastră a neglijat să acorde atenţia cuvenită acestui glas statornic şi apropiat...! (Proverbe 5.12-14).

În aceste capitole nu trebuie să căutăm o istorie închegată a evenimentelor viitoare; dimpotrivă, cele prezentate sunt tot atâtea imagini distincte, proiectate una câte una pe ecranul profetic. Izolate sau grupate, aceleaşi fapte pot apărea în mai multe rânduri din perspective şi lumini diferite. Din acest motiv, pentru a treia oară în această carte, avem ocazia să admirăm zorii radioşi ai împărăţiei milenare, de data aceasta în cap. 32 şi 33.După îngrozitoarea nimicire a asirianului şi a falsului împărat, Antihrist (30.31-33), se face loc adevăratului Împărat, Hristos, şi El va domni în dreptate (de data aceasta, cu siguranţă, accentul se pune pe dreptate sau pe justiţie): 32.16,17; 33.5,15. Aceia care vor scăpa teferi (rămăşiţa poporului) Îl vor contempla – cu ochi „care văd“ (32.3) – „pe Împărat, în frumuseţea Lui“ (33.17). Cu încântare, vor descoperi în El „un Om“ care va fi pentru ei protecţie, odihnă, viaţă a sufletului lor (32.2).Iubiţi copii ai lui Dumnezeu, cât de scumpe sunt şi pentru inimile noastre aceste promisiuni făcute lui Israel, pentru că şi noi trăim în aceeaşi lume nedreaptă şi-L aşteptăm pe acelaşi Domn, care este „mai frumos decât fiii oamenilor“ (Psalmul 45.2)! Subliniem şi v. 8 din cap. 32, pentru a ne îndrepta gândul spre nobleţea morală care trebuie să caracterizeze comportarea celor pe care Dumnezeu îi pune alături de cei nobili (1 Samuel 2.8).

Capitolul 34 ne aduce în atenţie pedeapsa care se va abate asupra Edomului. Acest popor blestemat, descinzând din Esau, va fi nimicit în întregime, iar ţara sa, muntele Seir, va deveni o pustietate „în veci de veci“ (34.10). Unii predicatori moderni îndrăznesc să afirme că Dumnezeu, în dragostea Lui, nu poate condamna pe nimeni, însă un astfel de pasaj le aduce o dezminţire solemnă.Capitolul 35 oferă o altă privelişte: aici vedem ce va fi moştenirea lui Israel (fratele lui Esau). Până şi pustia va deveni acolo o grădină minunată, în care va străluci neumbrită „gloria Domnului, măreţia Dumnezeului nostru“ (v. 2). Să observăm, de asemenea, „veselia şi bucuria“ care se degajă din micul cap. 35. O asemenea perspectivă nu este oare în măsură să reanimeze inimile descurajate? (v. 3). Tot aici găsim şi cel mai puternic motiv al speranţei creştine: venirea Domnului pentru a-Şi răpi Biserica. În ce ne priveşte, să nu o uităm niciodată şi să vorbim despre ea şi altor credincioşi. Nu există niciun mijloc mai eficace pentru întărirea mâinilor slăbite şi a genunchilor care se clatină, altfel spus, pentru a ne încuraja în slujire, în rugăciune şi într-o umblare neşovăielnică (v. 3; Evrei 12.12). „Mângâiaţi-vă deci unii pe alţii cu aceste cuvinte“, recomandă apostolul Pavel (1 Tesaloniceni 4.18).

Aşezate între două diviziuni profetice ale cărţii Isaia, cap. 36-39 constituie un adevărat intermezzo istoric. Este vorba de o istorie pe care o cunoaştem deja din 2 Împăraţi 18.30–20.21 şi din 2 Cronici 32. Dumnezeu ne-o dă aici pentru a treia oară, ca pe o vie ilustraţie pe de o parte a încrederii în El, iar pe de altă parte, a răspunsului pe care-l primeşte această încredere. Neaşteptată în această parte a cărţii, frumoasa istorie a lui Ezechia are rolul de a întări „mâinile slăbite“ şi de a încuraja „genunchii care se clatină“ (35.3), ea fiind, în al treilea rând, şi o ilustraţie a situaţiei în care se va găsi rămăşiţa lui Israel în timpul invaziei asiriene.Victorios până atunci, duşmanul se prezintă „lângă apeductul iazului de sus, pe drumul mare al ogorului nălbitorului“ (36.2), în acelaşi loc în care, la năvălirea lui Reţin, profetul şi fiul său, Şear-Iaşub, fuseseră trimişi în întâmpinarea lui Ahaz cu un mesaj de har (cap. 7.3-4). În faţa provocării acestui nou cotropitor, Ezechia îşi poate aminti de promisiunea făcută tatălui său în acelaşi loc: „Ia seama şi fii liniştit, nu te teme de nimic şi să nu îţi slăbească inima...“ (cap. 7.4).

Slujitorii lui Ezechia au ascultat de împăratul lor şi au rămas tăcuţi în faţa duşmanului; de asemenea, au fost credincioşi suveranului lor, raportându-i cuvintele rostite de Rabşache (36.21-22); acum îi vedem împlinind aproape de Isaia misiunea care le fusese încredinţată, punând în practică proverbul pe care ei înşişi îl transcriseseră (vezi Proverbe 25.1 şi 13). Pentru a afla secretul frumoasei lor supuneri va trebui să remarcăm că ei erau sub conducerea lui Eliachim, fiul lui Hilchia, administratorul credincios rânduit de Dumnezeu, care Îl simbolizează pe Domnul Isus (22.20).După prima provocare a Asirianului, Ezechia a fost încurajat de răspunsul profetului. Acum însă este din nou încercat: el primeşte de la împăratul Asiriei o scrisoare plină de ameninţări la adresa lui şi totodată dispreţuitoare faţă de Domnul. Conştient şi de neputinţa sa şi de faptul că era ofensat Numele Dumnezeului lui Israel, Ezechia intră din nou în Templu, unde depune scrisoarea arogantă. De astă dată nu se mulţumeşte numai cu o rugăciune înălţată de Isaia (v. 4), ci el însuşi se adresează Domnului. Remarcaţi argumentele lui: nu face nicio menţiune despre el, nici despre popor, pentru că singura care contează este gloria Celui care „şade între heruvimi“. „Dumnezeii naţiunilor“ subjugate de Asiria nu trebuie confundaţi cu Cel care „singur este Dumnezeul tuturor împărăţiilor pământului“ (v. 12,16 – comp. de asemenea v. 17 cu Psalmul 74.10,18).

Ezechia a probat v. 15 din cap. 30: „În linişte şi încredere va fi puterea voastră“, şi nu a fost înşelat. Credinţa sa L-a onorat pe Domnul şi, ca răspuns, Domnul a onorat credinţa lui. Astăzi, Dumnezeu este „Acelaşi“ (ebr. „El“, nume al lui Dumnezeu; cap. 37.16) şi nu poate să nu răspundă la cea mai slabă credinţă, pentru că în cauză este gloria Sa.Odată ce Ezechia îşi predă problema, Domnul o ia asupra Lui şi răspunde într-un mod în care împăratul Asiriei s-ar fi aşteptat poate cel mai puţin, deoarece Îl credea pe Domnul incapabil să elibereze Ierusalimul (cap. 36.20): un singur înger al acestui Dumnezeu dispreţuit este suficient să lovească o sută optzeci şi cinci de mii de luptători din armata asirianului! Obligat să renunţe la campanie, Sanherib se întoarce la Ninive copleşit de ruşine şi de ciudă; apoi cade, la rândul său, sub loviturile propriilor fii. Câtă deosebire între falnicul şi arogantul cuceritor, care şi-a găsit sfârşitul în chiar templul idolului său, şi smeritul împărat al lui Iuda, îmbrăcat în sac, care a rămas în Casa Dumnezeului său pentru a primi eliberarea (vezi Psalmul 118.5)!Ce vrednic de admiraţie este harul lui Dumnezeu care, în plus faţă de această eliberare, a mai adăugat şi un semn: cunoscând nevoile alor Săi, le promite că le va asigura existenţa (v. 30; Matei 6.31-33).

Credinţa lui Ezechia primeşte încă un răspuns din partea Domnului, de data aceasta şi mai minunat faţă de cel din capitolul precedent.În poarta vieţii împăratului se prezintă un vizitator nepoftit: Moartea. Disperarea care-l cuprinde pe împărat în faţa ei pare să trădeze că Ezechia nu cunoştea promisiunea pe care Dumnezeu o făcuse prin gura lui Isaia: „El va înghiţi moartea prin victorie (sau: pentru totdeauna) şi Domnul Dumnezeu va şterge lacrimile de pe toate feţele“ (25.8). Ezechia, trăind în timpul promisiunilor pentru pământ (Psalmul 116.9), nu putea privi dincolo de o prelungire a zilelor lui; nu avea înainte certitudinea învierii pe care o au astăzi credincioşii; nu ştia că „a muri este un câştig“, pentru că a pleca şi a fi „împreună cu Hristos este cu mult mai bine“ (Filipeni 1.21,23). Cu toate acestea, Dumnezeu aude rugăciunea lui, vede lacrimile sale şi ... Se lasă înduioşat (Psalmul 34.6). Şi de data aceasta însoţeşte răspunsul Său cu un semn al harului: umbra dă înapoi pe cadranul solar, simbol al judecăţii amânate.Versetul 3 ne duce cu gândul la Evrei 5.7 şi la lacrimile din Ghetsimani. Cine altul decât Isus a mai putut împlini în totul aceste cuvinte?Această frumoasă istorie ne-a fost deja relatată în 2 Împăraţi 20.1-11, dar numai aici găsim mişcătoarea scriere a lui Ezechia... (v. 9) care însoţeşte vindecarea sa.

„Scrierea lui Ezechia“ se încheie cu o lucrare de har: s-a rugat la început pentru a fi scăpat de moarte şi se roagă acum pentru a-I mulţumi Celui care l-a salvat.Pentru cei care nu s-au întors la Dumnezeu aici, pe pământ, rămâne un singur cuvânt: „amărăciune peste amărăciune“ (v. 17; comp. cu Eclesiastul 2.23). Chiar dacă totul le reuşeşte, aceştia nu se pot elibera de o nelinişte ascunsă. „Dar Tu“ – scrie răscumpăratul adresându-se Salvatorului său – „în dragostea Ta, mi-ai scăpat sufletul din groapa pieirii; pentru că ai aruncat înapoia Ta toate păcatele mele“ (v. 17). „Domnul este gata să mă salveze“ (v. 20). Dacă aceasta este şi istoria noastră, să nu ne lipsească nici nouă punerea în practică a v.

19: „cel care trăieşte Te va lăuda, ca mine astăzi“. Dintr-o perspectivă foarte largă, aceasta este istoria lui Israel care va renaşte ca popor al lui Dumnezeu în zilele din urmă, după iertarea tuturor păcatelor lor.Capitolul 39 relatează ispita subtilă pe care i-o furişează lui Ezechia ambasadorii împăratului Babilonului. El cade ... asemenea nouă, ori de câte ori transformăm o lucrare pe care Dumnezeu ne-a încredinţat-o spre gloria Lui în una care ne glorifică pe noi. „Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?“ – întreabă 1 Corinteni 4.7 – „Iar dacă ai şi primit, de ce te lauzi ca şi cum n-ai fi primit?“ (1 Corinteni 4.7).„Sunt bogat, m-am îmbogăţit...“ nu este altceva decât pretenţia de nesuportat a Laodiceii (Apocalipsa 3.17).

Capitolele 40-66 constituie un ansamblu atât de bine delimitat, încât uneori acesta a putut fi numit „a doua carte a lui Isaia“. Prima parte a avut ca subiect principal istoria trecută şi viitoare a lui Israel, precum şi a naţiunilor cu care acesta a avut (şi va avea) de-a face. În partea pe care o abordăm vom găsi redată în principal lucrarea lui Dumnezeu în inimile lor pentru a-i întoarce la El. Rugăciunea noastră în timp ce citim acestea este ca aceeaşi lucrare să aibă loc şi în inima fiecăruia dintre noi. Şi, pentru că numai harul divin poate s-o înfăptuiască, Dumnezeu începe prin a vorbi despre mângâiere şi despre iertare.Printre „strigătele“ care răsună la începutul acestui capitol (v. 2,3,6,9) este un mesaj pe care îl recunoaştem uşor: cel al lui Ioan Botezătorul (Ioan 1.23). Evangheliile ne vor învăţa în ce fel a pregătit el calea Domnului Isus. Următoarea strigare (citată în 1 Petru 1.24,25) compară caracterul firav şi trecător al cărnii, inclusiv ce poate produce ea mai frumos (floarea ei), cu „Cuvântul lui Dumnezeu“ care „rămâne pentru totdeauna“ (v. 8; comp. cu Matei 24.35). Prin cea din urmă „strigare“, Ierusalimul este invitat să vestească tuturor: „Iată Dumnezeul vostru...“ (v. 9). Suntem şi noi astfel de mesageri, ai veştilor bune? (comp. cu 2 Împăraţi 7.9).

Capitolele 40-48 ale cărţii Isaia dezbat o problemă dintre cele mai spinoase: cea a idolatriei poporului. În mod firesc, acest subiect începe printr-o lămurire: Cine este Dumnezeul creaţiei? (v. 12...). Înainte de a vorbi despre falşii dumnezei, profetul stabileşte existenţa şi măreţia incomparabilă a lui Dumnezeu (v. 18,25; comp. cu Psalmul 147.5). Acesta este şi cel mai bun mod de a vesti Evanghelia: Să începem prin a-L prezenta pe Isus, după care puţine cuvinte vor fi suficiente pentru a demonstra deşertăciunea idolilor lumii. Când un copilaş apucă un obiect periculos, este cazul să i-l smulgem din mână? Nu, ci mai curând să-i arătăm o jucărie mai atrăgătoare, care-l va face să renunţe fără dificultate.Dumnezeu nu numai că are putere în Sine Însuşi, ci este şi sursa adevăratei puteri, chiar şi pentru voi, tinerilor, care poate credeţi că încă aveţi putere şi aptitudini personale! Reţineţi aceste versete, de la 29 la 31! Ele au fost probate de credincioşi fără număr, reanimându-i din descurajările lor. Păstraţi-le şi voi în inima voastră, aşa cum un alergător sau un călător prevăzător îşi face provizii pentru momentul când va apărea oboseala. Apostolul nu şi-a abandonat cursa, pentru că privirile sale erau aţintite asupra realităţilor nevăzute (2 Corinteni 4.1,16-18).

Dumnezeu nu S-a făcut cunoscut numai prin creaţia Sa, ci, în aceeaşi măsură, El a arătat că este preocupat şi de om. Naţiunilor, El li S-a descoperit în dreptate şi judecată (v. 1-4), în timp ce lui Israel i S-a dezvăluit în har. Nu erau israeliţii descendenţi din Iacov, robul Său, şi din Avraam, prietenul Său? Ei „sunt preaiubiţi, datorită părinţilor lor. Pentru că darurile de har şi chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău“ (Romani 11.28,29; Psalmul 105.6-10).Slăbiciunea acestui mic popor – „un vierme“ – nu este un obstacol în calea binecuvântării sale; dimpotrivă, este tocmai condiţia pentru ca el să se bucure de minunatele promisiuni, în special cele din v. 10, care ne pot încuraja şi pe noi: „Nu te teme, pentru că ... Eu sunt Dumnezeul tău. Eu te voi întări şi te voi ajuta şi te voi sprijini...“ „Nu te teme!“ Această scurtă propoziţie, atât de familiară (v. 13,14; 41.10; 44.2...) este cea prin care vine să ne încurajeze, cu tandreţe, Cel care ne vede toate necazurile şi neliniştile.Ultima parte a capitolului continuă să ne vorbească despre Dumnezeu, de data aceasta precizând ce este El în raport cu idolii. Aceştia sunt întrebaţi sfidător dacă au cea mai mică cunoştinţă despre „lucrurile trecute“, ori despre „cele ce se vor întâmpla“ (v. 22,23). Dacă da, atunci s-o arate...! Creatorul, Dumnezeul care Se ocupă de om, este deopotrivă Dumnezeul oricărei cunoştinţe.

Descoperirea pas cu pas pe care Dumnezeu o face despre Sine se completează acum în chip minunat. Capitolul 42 se deschide cu prezentarea unei Persoane: „Iată Robul Meu...“. Persoana Domnului Isus ocupă până-ntr-atât paginile cărţii Isaia, încât ea a trebuit să fie numită uneori „Evanghelia Vechiului Testament“. Am întâlnit deja versete anunţând naşterea Sa, apoi lucrarea Sa în Galileea (cap. 7.14; 9.1,2,6). Acum suntem purtaţi pe malurile Iordanului. Vocea puternică a lui Ioan Botezătorul răsună în pustiu (40.3). Atunci apare Robul desăvârşit. Şi imediat, conform promisiunii de aici, Dumnezeu pune „Duhul Său peste El“. Sub înfăţişarea unui porumbel, Duhul Sfânt vine să locuiască în Cel Preaiubit, în care Tatăl „Îşi găseşte plăcerea“ (v. 1; Matei 3.16,17). Uns cu Duhul Sfânt şi cu putere, El Îşi începe slujba neobosită de har şi de adevăr (v. 1-4, citate în Matei 12.18-21).„Nu voi da altuia gloria Mea“ (v. 8), afirmă Domnul. Este versetul care ne ajută să explicăm de ce sunt atâtea pedepse şi umilinţe, nu numai pentru Israel (v. 12...), ci şi pentru creştini, astăzi (48.11).

Este foarte important să înţelegem cui i Se adresează Duhul lui Dumnezeu în fiecare parte a Sfintelor Scripturi. Multe persoane s-au rătăcit în special în interpretarea profeţiilor, pentru că au aplicat pe terenul Bisericii ceea ce se referea numai la poporul iudeu. În toate aceste capitole nu se va spune decât despre Israel şi despre Mesia al lui.Cu toate acestea, să fim atenţi să nu neglijăm aceste pasaje, sub pretext că nu-i privesc direct pe creştini. Ce cuvinte mişcătoare cuprind ele, pe care copilul lui Dumnezeu le recunoaşte, şi le însuşeşte, pentru că le-a auzit în adâncul inimii sale de nenumărate ori: „Nu te teme de nimic, pentru că Eu te-am răscumpărat; te-am chemat pe nume, eşti al Meu ... Eu voi fi cu tine; ...când vei umbla prin foc, nu vei fi ars...“ (43.1,2). Aceasta a fost experienţa celor trei prieteni ai lui Daniel (Daniel 3), dar dacă şi noi trebuie să trecem prin focul încercării, nu vom fi nici noi niciodată singuri. Domnul ne-a promis în mod expres însoţirea Sa. „Cuptorul“ este un loc privilegiat, de întâlnire între Hristos şi ai Săi (2 Timotei 4.17). De asemeni, ce scumpe mângâieri pentru „când vei trece prin ape...“! După cum pentru a obţine un oţel de calitate este nevoie şi de foc şi de apă, tot astfel, pentru a ne căli o credinţă energică, Dumnezeu ne pune şi pe noi când în foc, când în apă, iar când trecem prin ele avem asigurată protecţia Sa.

Să meditäm la numele minunate pe care Dumnezeu Şi le dă în v. 11-15: „Domnul“, „Acelaşi“ (Eu sunt „El“), „Răscumpărătorul vostru“, „Sfântul vostru“, „Creatorul lui Israel“, „Împăratul vostru“.În afară de El, nu este Salvator; „în nimeni altul nu este mântuire“, va repeta apostolul Petru în Fapte 4.12. Însă viaţa creştină nu se limitează numai la mântuire. Dumnezeu are şi drepturi asupra noastră, după cum are şi asupra poporului Său pământesc: „Am întocmit poporul acesta pentru Mine; ei vor vesti lauda Mea“ (v. 21). Israel nu a recunoscut, cu siguranţă, aceste drepturi (v. 22...), iar în creştinătatea de astăzi, însemnătatea laudei şi a închinării este la fel de puţin cunoscută.„Pentru Mine!“ – acesta este motivul pentru care Dumnezeu şterge păcatele (v. 25); gloria Lui reclamă sfinţenia noastră. Deşi Dumnezeu este Cel ofensat, El personal Se ocupă de aceasta: „Îţi şterg fărădelegile, pentru Mine“. Ce har că nu Se mulţumeşte numai să le înlăture, ci promite: „Nu-mi voi aminti de păcatele tale“; totuşi, adaugă: „Adu-Mi aminte, ...vorbeşte tu însuţi“. Dumnezeu ne lasă nouă grija de a ne mărturisi starea (sau propriile greşeli) tocmai ca să poată fi pusă în valoare, în mod deplin, întreaga lucrare de ispăşire. Aceasta face parte din lauda Sa pe care suntem chemaţi s-o vestim.

Aceste capitole ne poartă din nou spre începutul istoriei lui Israel. Domnul a format şi a pus deoparte acest popor pentru El Însuşi (cap. 43.21; 44.2). Ei erau ai Lui, şi El al lor (v. 5). El le-a dat apoi Legea, care începea astfel: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, ... să nu ai alţi dumnezei

afară de Mine... Să nu-ţi faci niciun chip cioplit...“ (Exod 20.2-4), iar istoria poporului ne învaţă cât de mult au fost călcate aceste porunci. Idolatria nu este însă în exclusivitate păcatul lui Israel, nici al popoarelor păgâne (1 Corinteni 10.14). Făcând inventarul obiectelor pe care noi le posedăm – ca şi al celor mai tainice gânduri pe care le nutrim – vom descoperi, probabil, mai mult decât un idol bine instalat în inima noastră. Din acest motiv, Duhul lui Dumnezeu este atât de des întristat, iar binecuvântarea este oprită... (comp. cu v. 3).Finalul pasajului citit ne aduce în atenţie încă două expresii cu privire la idol, la care dorim să medităm. Idolul este făcut „după frumuseţea omului“ (v. 13; comp. cu 1.6), ca expresie a faptului că omul se complace (în sinea lui) în a onora şi a sluji creatura, mai degrabă decât pe Cel care l-a creat (Romani 1.25). În al doilea rând, idolul este făcut „ca să stea într-o casă“ (v. 13), de aceea trebuie să veghem şi asupra inimii noastre, „locul ascuns“ din Deuteronom 27.15, dar şi asupra casei noastre.

Pentru a-şi linişti conştiinţa, lumea asociază cu plăcere religia cu căutarea confortului şi a plăcerilor (comp. cu Exod 32.6), asemenea acestui om care, din acelaşi lemn, îşi aprinde un foc, îşi coace pâinea, se încălzeşte ... şi îşi cioplеşte un idol. Această descriere este suficientă pentru a dovedi nebunia unei asemenea închinări: în loc să-L adore pe Cel care l-a creat, nebunul se prosterne înaintea unui obiect inert, ieşit din propriile lui mâini.Versetele 9-20 sunt marcate de lucrarea omului: el face una, el face alta. Îşi cheltuie truda fără măsură, şi toate acestea într-o tragică iluzie, pentru că „se hrăneşte cu cenuşă ... ca să nu-şi scape sufletul“ (v. 20).Începând cu v. 21 găsim ce face Dumnezeu: „Eu ţi-am şters fărădelegile ca pe un nor gros, şi păcatele tale ca pe un nor ... Eu te-am răscumpărat“ (v. 22). După cum vântul îndepărtează într-o clipă norii cei mai groşi, tot aşa Dumnezeu, cu suflarea Lui puternică, alungă tot ceea ce s-a strâns între El – care este lumină – şi sufletul nostru, care are nevoie de această lumină precum pământul de lumina soarelui. Cel care a „desfăşurat cerurile“, „a aşternut pământul“ şi „a făcut omul“ (v. 24) va face şi tot ceea ce este necesar pentru restaurarea poporului Său ... şi pentru mântuirea oricăruia care crede.

Domnul a anunţat că avea să Se folosească de Cirus pentru a-Şi împlini toată buna Sa plăcere (recitiţi 44.28). Acest împărat, care trebuia să pună capăt captivităţii poporului în Babilon, a fost chemat (numit) pe nume cu mult timp înainte ca poporul să fi fost dus în robie şi, în consecinţă, cu mult timp înainte să se fi născut. Am putea spune că harul divin ţinea acest „salvator“ în rezervă în tot timpul captivităţii. Domnul i S-a descoperit personal lui Cirus, arătându-i că nu există alt Dumnezeu în afară de El (v. 5; comp. cu 1 Corinteni 8.4-6 şi cu Efeseni 4.6), iar acest fapt ne ajută să înţelegem că Dumnezeu nu S-a descoperit numai evreilor, ci şi naţiunilor, din care facem parte şi noi. Cu mult înainte să ne fi născut, înainte de originea lumii, din veşniciile trecute, numele voastre şi al meu au fost în gândurile Lui. El Şi-a propus astfel să împlinească, prin noi, toată buna Sa plăcere, şi aceasta la momentul potrivit, ... care este clipa de faţă (Efeseni 3.8-10). Răspundem noi oare, fiecare la locul său şi după măsura sa, aşteptărilor lui Dumnezeu? (comp. cu Fapte 13.36 în legătură cu David).Versetele 9 şi 10, la care se gândea cu siguranţă apostolul când scria Romani 9.20, dovedesc nebunia celor care-L contestă pe acest Dumnezeu creator şi suveran.

Ceea ce Domnul va împlini pentru restaurarea poporului Său Îl va face cunoscut tuturor ca fiind „Dumnezeul lui Israel, Salvatorul...“ (v. 15). Spre deosebire de dumnezeii care nu salvează (sf. v. 20), El Însuşi susţine cu tărie că: „un Dumnezeu drept şi un Salvator nu este altul în afară de Mine“ (v. 21). „Întoarceţi-vă spre Mine (sau: Priviţi la Mine) şi veţi fi salvaţi, toate marginile pământului...“ (v. 22) – sunt cuvinte cu care Dumnezeu Se adresează nu numai descendenţilor lui Israel, ci şi tuturor oamenilor.Această chemare răsună şi astăzi în lume. Aţi răspuns la ea, fiecare în parte? În ce ne priveşte, noi recunoaştem vocea „lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care doreşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului“ (1 Timotei 2.3,4; citiţi şi Tit 2.11). Pentru ca Dumnezeu să Se poată arăta deopotrivă „drept şi mântuitor“, a fost necesară pedeapsa care să satisfacă dreptatea în privinţa păcatului, şi aceasta L-a lovit pe Cel care (în acelaşi pasaj din 1 Timotei) este numit: „Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuşi preţ de răscumpărare“ (1 Timotei 2.5-6). Atunci cum să nu fie îndreptăţit apostolul să exclame (citându-l pe profetul Isaia): „orice genunchi se va pleca“ înaintea Domnului şi „orice limbă va mărturisi“ măreţia lui Dumnezeu! (v. 23 citat în Romani 14.11).

Profetul îşi continuă comparaţia, zugrăvind un alt tablou contrastant: pe de o parte, idoli deşerţi, care sunt poveri grele pentru cei care îi poartă, iar pe de altă parte, un Dumnezeu puternic şi credincios, care, dimpotrivă, Îşi poartă El Însuşi poporul, de la începutul şi până la sfârşitul istoriei sale (v. 3; Deuteronom 1.31; 32.11,12). În locul acestei poziţii privilegiate, Israel a preferat totuşi să slujească falşilor dumnezei neputincioşi şi ridicoli (v. 6,7). Aceştia l-au făcut să se poticnească greu, l-au zdrobit sub povara lor şi, în final, au devenit cauza captivităţii sale.Din punct de vedere moral, lucrurile nu s-au schimbat de atunci. Idolii cei mai onoraţi astăzi în lume (şi care sunt din aur şi argint, spre deosebire de aceia din cap. 44, care nu erau decât din lemn) îi conduc negreşit la ruină pe cei care îi slujesc. Şi ce mare putere exercită încă aurul asupra inimii omului...! Ce ne propune Domnul în schimb? Să ne încredem în El din tinereţea noastră, să ne bizuim pe El fără-ncetare, an de an, tot timpul vieţii noastre, iar dacă trebuie să ajungem la vârsta când puterile ne scad, din nou să ne bucurăm, pentru că avem o frumoasă promisiune: „Până la bătrâneţe Eu sunt Acelaşi şi până veţi încărunţi, Eu vă voi purta“ (v. 4).

Acum ne stă în atenţie Babilonul şi observăm că înainte chiar ca acesta să-şi fi făcut intrarea pe scena istoriei, căderea îi fusese deja anunţată. Folosit de Domnul pentru a-l disciplina pe poporul Său, Babilonul nu a arătat niciun pic de milă faţă de el, nu şi-a „pus la inimă (aceste lucruri)“ şi nici nu şi-a „amintit de sfârşitul lor“ (v. 7; Deuteronom 32.29). Prin gura lui Daniel, Dumnezeu îi făcuse deja cunoscut Babilonului acest sfârşit (vezi Daniel 2.45). Cu toate acestea, cetatea îngâmfată a proclamat: „Voi fi stăpână pentru totdeauna“ (v. 7). Şi cunoaştem sfârşitul ei solemn şi subit, în noaptea tragică a ospăţului lui Beltşaţar ... (Daniel 5.30).În Noul Testament, Babilonul este o imagine a creştinătăţii ca Biserică responsabilă: ea a încetat să mai fie aici, jos, o străină şi să mai sufere; a preferat un tron în locul crucii; a uitat mila, dominând sufletele, nesocotind drepturile Domnului, pierzând din vedere întoarcerea Lui şi deprinzându-se cu o mulţime de idolatrii şi superstiţii (v. 12,13). Dar ceasul ruinei ei se apropie (Apocalipsa 18). Momentul când Hristos o va prezenta cerului şi pământului pe adevărata Lui Mireasă, Biserica, alcătuită din toţi răscumpăraţii Săi iubiţi, înălţaţi împreună cu El, va avea loc înainte de dezlănţuirea evenimentelor din Apocalipsa 18. Faceţi şi voi parte din Biserica celor răscumpăraţi?

Cititorii în stele, „cei care împart cerurile“ (47.13) şi alţi astrologi s-au dezvoltat în toate timpurile pe seama credulităţii poporului. În ciuda pretenţiilor acestora, nimeni nu are puterea să prezică viitorul. Numai Dumnezeu îl cunoaşte şi ne descoperă prin Cuvântul Său ceea ce avem nevoie să ştim (46.10; Fapte 1.7). Împlinirea în trecut a evenimentelor care fuseseră vestite mai înainte prin profeţi este încă o dovadă a existenţei şi atotputerniciei lui Dumnezeu (v. 5; vezi şi Ioan 13.19). Lucrurile dintâi, vestite cu mult înainte, s-au împlinit (v. 3). Aceasta dovedeşte că şi lucrurile cele noi sunt şi vor fi tot lucrarea lui Dumnezeu (v. 6; Matei 13.52). Astăzi este la îndemâna oricui, şi mai ales a evreilor, să cerceteze Scripturile, pentru a se convinge de aceste lucruri. Cu multe secole înainte, respingerea lui Mesia a fost anunţată limpede, printr-unul dintre cei mai mari profeţi, exact în capitolele de care ne ocupăm noi acum. Cu ce durere trebuie să spunem că nu numai Israel, ci omul în general este foarte „îndărătnic“; grumazul său este un tendon de fier, fruntea îi este de aramă (v. 4), urechea îi este închisă (v. 8) şi, ca şi cum ar fi puţin acestea, inima sa este tare (46.12).

„Pentru Numele Meu ... pentru Mine!“ (v. 9,11). Prea adesea uităm care este măreţul motiv care stă la baza intervenţiilor lui Dumnezeu. Adoptându-l pe Israel ca popor al Său – şi pe noi, creştinii, ca pe fiii şi fiicele Sale – putem spune că Dumnezeu este implicat personal, aşa cum un părinte este responsabil în faţa altora pentru faptele copiilor săi. Suntem, după caz, eliberaţi, curăţiţi ... sau pedepsiţi, datorită gloriei Tatălui ai Cărui copii suntem (vezi Iosua 7.9; sf. v. 9).Dumnezeu mai are însă şi un alt motiv pentru care ne învaţă şi ne disciplinează: este vorba de folosul nostru (v. 17; Evrei 12.10). Pacea inimii celui credincios decurge din ascultarea sa. Ea poate fi „ca un râu“ calm şi puternic (v. 18) – se înţelege – dacă urmăm cursul voii lui Dumnezeu; în felul acesta nu cunoaştem agitaţia şi nici efervescenţa (sau: clocotirile) pârâului de munte şi putem experimenta v. 3 din cap. 26: „Tu vei păzi în pace desăvârşită mintea care se sprijină pe Tine“. Este de remarcat că numai după ce i-a îndemnat pe ai Săi să păzească poruncile şi Cuvântul Său, Domnul le dă pacea Lui (Ioan 14.15,21,23,27). Ce pace de nepreţuit pentru răscumpăraţii Domnului! Pentru cei răi, ea este însă necunoscută (v. 22).

În acest important punct al cărţii, care marchează începutul unei alte teme, este deja făcută dovada că Israel a fost un slujitor necredincios. Din acest motiv, Dumnezeu îl va înlocui pe Israel cu Hristos, Slujitorul ascultător, adevăratul Israel (v. 3), Cel în care El Se va glorifica. La prima vedere, lucrarea Domnului ar fi putut părea „în zadar“ (v. 4). Nu numai că Israel nu fusese „încă strâns“ (ca naţiune), dar el L-a şi respins pe Mesia al său. Cu toate acestea, v. 5-6, ca şi cap. 53.11, ne asigură că, în ciuda acestui aparent eşec, Hristos „va vedea din rodul muncii sufletului Său“. „Copiii lui Dumnezeu cei risipiţi“ sunt astăzi strânşi pentru a alcătui familia cerească (Ioan 11.51,52). Respingerea Domnului de către poporul Său I-a permis lui Dumnezeu să-Şi extindă mântuirea „până la capătul pământului“ (v. 6).Nu este minunat acest dialog între Domnul şi „Sfântul Său Slujitor, Isus“? (Fapte 4.27). Adresându-Se „Celui pe care omul Îl dispreţuieşte“ (comp. cu cap. 53.3), Celui pe care naţiunea Îl urăşte, Robului celor puternici (v. 7), (dar nespus de scump inimii Sale), Dumnezeu Îi promite că, în curând, situaţia se va inversa: Când El va apărea în gloria Sa minunată, va fi rândul celor care stăpânesc să se plece înaintea Lui. „Împăraţii ... se vor ridica, prinţii, de asemenea, şi I se vor închina“ (v. 7; comp cu Filipeni 2.6-11).

La prima venire a Domnului, Israel nu a fost adunat (v. 5), dar ceasul acestei strângeri va suna în curând şi atunci nu numai Iuda şi Beniamin, ci şi celelalte zece seminţii, astăzi împrăştiate, îşi vor lua calea întoarcerii. Ele se vor îndrepta spre acelaşi loc, venind din toate zările, chiar şi din îndepărtata Chină. Dumnezeu a ştiut să păstreze în chip miraculos, timp de peste douăzeci de secole, unitatea lor rasială. Ce viziune glorioasă ne oferă Ierusalimul strângându-şi, în sfârşit, copiii sub aripile sale, aşa cum a dorit atât de mult Domnul Isus să o facă în vremea când Se afla aici, jos, şi ei n-au vrut (Luca 13.34)! Fiii şi fiicele lui Iacov, despărţiţi atâta timp, se vor recunoaşte şi bucura împreună, ca la o reuniune de familie de mari proporţii: aceasta va fi împlinirea profetică a Psalmului 133.De la această scenă pământească, gândurile ne poartă spre măreaţa întâlnire cerească. Dintre toţi răscumpăraţii Domnului, pe care Hristos i-a primit de la Tatăl, nu va lipsi niciunul. Fiecare oaie este de acum la adăpost în mâna Lui şi are numele înscris pe palmele acestor mâini care au fost străpunse (v. 16; Ioan 10.28; 17.12). Captivii omului „tare“ au fost eliberaţi pentru totdeauna prin victoria de la cruce (v. 25; Luca 11.21,22).

În zadar a răsunat chemarea Domnului; în zadar s-a repetat fără-ncetare: „Ascultaţi-Mă!“ (44.1; 46.3,12; 48.1,12; 49.1). Fie că a fost vocea lui Ioan Botezătorul (40.3), fie a lui Mesia Însuşi, ... „nu a fost nimeni care să răspundă“ (v. 2). Cât de mult L-a îndurerat pe Domnul Isus această indiferenţă, care-i caracterizează deopotrivă şi pe oamenii din zilele noastre! A venit la noi cu o limbă iscusită (v. 4: instruită, capabilă să spună un cuvânt la timpul potrivit), limba dragostei (Ioan 7.46). Nimeni însă nu a dorit s-o înţeleagă, nici s-o asculte: „n-ai auzit ... şi de demult nu ţi s-a deschis urechea“ (48.8). Cu toate acestea, ce exemplu minunat au putut vedea oamenii la El! Fiecare dimineaţă Îl găsea pe acest OM ascultător plecându-Şi urechea la cuvintele Tatălui Său, atent la exprimarea voii Sale pentru ziua respectivă. Iar dacă El simţea această nevoie, cu cât mai mult ar trebui să o simţim noi...!Indiferenţa faţă de Isus s-a transformat apoi în ură. Versetul 6 ne aminteşte despre insultele pe care a trebuit să le sufere, iar v. 5 şi 7 ne arată că, deşi cunoştea tot ce Îl aştepta, n-a dat înapoi, ci Şi-a „făcut faţa ca o cremene“ (v. 5,7; Luca 9.51). Cât despre noi, să ascultăm cu atenţie chemarea din v. 10! Ca unii care suntem copii ai luminii, să nu ne lăsăm orbiţi de scânteirile trecătoare cu care lumea încearcă să se lumineze (v. 11).

În cap. 46.12, Domnul Se adresase celor care erau „departe de dreptate“; acum harul Său le vorbeşte celor care „urmăresc dreptatea“ (v. 1) şi care o cunosc (v. 7). Într-o lume nedreaptă, aceştia sunt expuşi suferinţei din cauza dreptăţii şi de aceea au nevoie să fie încurajaţi: „Nu vă temeţi de dispreţul oamenilor şi nu vă înfricoşaţi de batjocurile lor“ (v. 7). Hristos, cel dintâi care a îndurat ruşine şi insulte din partea omului (50.6), ne-a lăsat prin aceasta un model, ca să călcăm pe urmele Lui (1 Petru 2.20-24; 3.14).Cu ochii îndreptaţi spre Domnul Isus (vezi Psalmul 40.8), Dumnezeu poate vorbi aici despre un popor în inima căruia sălăşluieşte legea Lui. Ne poate desemna El astăzi şi pe noi în acelaşi fel? Locuieşte Cuvântul lui Hristos din belşug în noi? (Coloseni 3.16; Ioan 15.7).Rugăciunea din v. 9 invocă braţul puternic al Domnului (53.1). Cel care odinioară doborâse la pământ puterea Egiptului şi uscase „apele adâncului celui mare“ (v. 10) îl va smulge încă o dată pe Israel din captivitatea sa. Ca şi la malul Mării Roşii, Duhul va pune atunci cântări de triumf în gura celor „răscumpăraţi“, iar capul li-l va încununa cu „o bucurie eternă“ (v. 11; comp. cu 35.10).

„Eu, Eu sunt Cel care vă mângâi“ (v. 12). Câţi credincioşi nu au experimentat în încercările lor că nu există mângâieri autentice în afara celor de la Dumnezeu... Cu adevărat, El este „Dumnezeul oricărei mângâieri“ (2 Corinteni 1.3). Uneori, manifestarea noastră este însă ca cea a psalmistului, care declara: „sufletul meu refuza să fie mângâiat“ (Psalmul 77.2). Cu excepţia unei firave rămăşiţe care umbla după dreptate, chemările emoţionante adresate de Domnul poporului Său au rămas fără ecou: „Nu era nimeni care să răspundă“ (50.2; 66.4).Acum se face auzit un strigăt repetat şi puternic: „Trezeşte-te, trezeşte-te, ridică-te, ... îmbracă-te cu ... hainele cele frumoase“ (v. 17 şi 52.1). Este smulgerea Ierusalimului din somn, pentru că Mesia urmează să Se arate. Capitolul 53 ne va arăta ce fel de primire I-a fost rezervată la cea dintâi venire a Sa: respins (pe pământ), Hristos a fost înălţat (lit. „primit sus“ – Fapte 1.2) în glorie. Astăzi suntem în ajunul întoarcerii Lui. Domnul Isus ne aminteşte de promisiunea Sa: „Iată, Eu vin curând“, şi ni Se prezintă El Însuşi: „Eu sunt ... Luceafărul strălucitor de dimineaţă“ (Apocalipsa 22.12,16,17,20). Trezită şi plină de speranţă, Mireasa strigă: „Vino!“ Să facem şi noi din inimile noastre un ecou care răspunde: „Amin! Vino, Doamne Isuse!“

Până la v. 6 al acestui capitol îi vom găsi pe cei răscumpăraţi, însă începând cu v. 7 ne este prezentat Însuşi Răscumpărătorul. Prima misiune a Duhului Sfânt pe pământ este aceea de a îndrepta privirile celor credincioşi asupra lui Hristos şi a suferinţelor Sale. Toate îndemnurile de a asculta, de a se trezi şi de a se separa au ca scop prezentarea unei Persoane: Hristos, Mesia al lui Israel. El este deopotrivă şi Mesagerul care „aduce veşti bune“, vestind pacea, evanghelia şi mântuirea (v. 7), şi Robul care lucrează cu înţelepciune (v. 13 notă): iată, în rezumat, înaintea noastră, atât cuvintele Sale, cât şi lucrările Sale.În adevăr, avem de ce să fim încurcaţi şi copleşiţi de uimire când medităm la umilinţa Fiului lui Dumnezeu (v. 14 completat de 53.3). „Faţa Sa desfigurată“ mărturiseşte împotriva lumii păcătoase cât de mult L-a costat pe Omul perfect să treacă prin ea. Pe drept Dumnezeu L-a înălţat acum, L-a ridicat şi L-a aşezat foarte sus, în aşteptarea momentului când El va apărea în glorie. Când Îl vor vedea, „împăraţii îşi vor închide gura“; dar cei răscumpăraţi nu vor tăcea niciodată: asemenea străjerilor din v. 8,

după oboseala veghei îndelungate, după aşteptarea interminabilă evocată de Psalmul 130.6, ei îşi vor înălţa glasul într-o cântare de biruinţă, pentru că Îl vor vedea faţă către faţă.

Acesta este pasajul «de neînţeles» pe care-l citea, în carul său, famenul împărătesei Candace a etiopienilor, însă Filip, „începând de la Scriptura aceasta, i-a vestit Evanghelia lui Isus“ (Fapte 8.27...). Şi pentru noi, tot aici se află începutul tuturor cunoştinţelor: în Isus Mântuitorul. Noi apucasem fiecare pe drumul neascultării lui (v. 6), dar Mielul lui Dumnezeu, pentru a ne mântui, a urmat calea ascultării depline şi a supunerii totale. Pe această cale, El a fost dispreţuit, părăsit, asuprit, chinuit şi, în final, şters de pe pământ, de către oameni (v. 3,7,8). În acelaşi timp însă a fost rănit, zdrobit, bătut şi supus suferinţelor, de către Dumnezeu Însuşi (v. 4,5,10). Cine va putea pătrunde vreodată infinitul acestei expresii: „Domnului I-a plăcut să-L zdrobească“? (v. 10). Neputinţele şi durerile noastre (v. 4 notă), fărădelegile şi nelegiuirile noastre (v. 5), păcatul nostru sub toate formele sale – de la cele mai subtile până la cele mai evidente – împreună cu toate consecinţele lor îngrozitoare: ce povară inexprimabilă a fost cea cu care S-a încărcat acest „Om al durerii“...!Aceasta a fost munca sufletului Tău, scump Mântuitor! Dar dincolo de moartea la care Tu Te-ai dat de bunăvoie, Tu guşti de acum, din rodul suferinţelor Tale, bucuria de negrăit a iubirii împlinite, pentru totdeauna (Evrei 12.2).

Odată încheiată lucrarea din cap. 53, credincioşii sunt invitaţi să se bucure şi să cânte. Versetul 10 din cap. 53 anunţa: „După ce Îşi va aduce sufletul Său o jertfă pentru vină, va vedea o sămânţă“, iar Domnul Isus va confirma: „Dacă grăuntele de grâu căzut în pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod“ (Ioan 12.24). Capitolul 54 ne lasă să-l întrezărim în acest seceriş bogat pe Israelul pământesc; Noul Testament însă îi asociază acestui seceriş pe copiii familiei cereşti: „Ierusalimul de sus“ (vezi Galateni 4.26,27).Pentru a-şi întâmpina fiii şi fiicele, Ierusalimul – mult timp o cetate văduvă şi sterilă – este invitat să se lărgească şi să se întindă (v. 2,3). Datorită lucrării de pe cruce, Dumnezeu poate manifesta compasiune pentru ei şi poate să-i strângă. Mânia Lui a ţinut o clipă, dar bunătatea Lui va fi eternă (v. 7,8; Psalmul 30.5).„Toţi fiii tăi vor fi ucenicii Domnului“, promite v. 13, citat în Ioan 6.54. Lucrarea Domnului pentru noi cuprinde alte două părţi importante: a purtat nelegiuirile noastre şi a învăţat pe mulţi în dreptate (53.11 şi notă). Să nu uităm această a doua parte: dacă I-am adus Lui povara păcatelor noastre, să ne lăsăm de acum şi învăţaţi de El. În felul acesta vom putea aduce roadele dreptăţii, spre gloria Lui (2 Corinteni 9.10).

Din lucrarea crucii se revarsă, precum din stânca lovită în pustiu (48.21), un râu de viaţă şi de binecuvântare. Ce izvor inepuizabil, oferit oricărui însetat! Aici găsim chemarea profetului, dar în evanghelia după Ioan o avem chiar pe cea a Domnului Isus, care Se exprimă în acelaşi fel: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea“ (Ioan 7.37); şi tot aici întâlnim şi pe acest „oricine“ al harului (în Ioan 3.15,16; 11.26; 12.46).Două trăsături caracterizează marea mântuire a lui Dumnezeu: în primul rând este „fără plată“. Oamenii se căznesc mult şi cheltuiesc averi pentru „ceea ce nu satură“ (v. 2), în timp ce bunul cel mai de preţ pe care îl putem avea se obţine „fără bani şi fără plată“ (v. 1). Dumnezeu a plătit totul pentru aceasta (comp. cu 52.3).În al doilea rând, mântuirea trebuie apucată acum: „Căutaţi pe Domnul cât timp se poate găsi“ (v. 6). Dumnezeu este aproape, El iartă din plin, dar grăbiţi-vă! Vine clipa când nu va mai putea fi găsit (Ioan 7.34; 8.21).Să privim din nou în acest frumos capitol la ceea ce ni se spune despre gândurile iubirii şi despre căile nepătrunse ale lui Dumnezeu (v. 8,9; vezi şi Romani 11.33-36). Cât despre Cuvântul Său, v. 11 promite: Nu se va întoarce la Mine fără rod. A avut Cuvântul acest efect în inima voastră?

Aceste două capitole relatează un moment trist din istoria viitoare a lui Israel. Mulţimea poporului, amăgită de santinelele oarbe (v. 10...), îl va urma pe Antihrist (împăratul din cap. 57.9). În tot acest timp, Dumnezeu îi va urmări cu privirea şi îi va încuraja prin promisiunile Sale pe credincioşii care respectă sabatele Sale. Templul este în prezent distrus, după ce a fost profanat, dar îşi va recăpăta numele şi rostul de „casă de rugăciune“, spre bucuria rămăşiţei; mai mult, el va fi deschis pentru toate popoarele (56.7). Cât despre cei credincioşi, noi avem oricând acces la Dumnezeu pentru rugăciune şi laudă. Să ne folosim de acest privilegiu!Versetele 1 şi 2 din cap. 57 ne dezvăluie adevărata semnificaţie a morţii celui drept şi a „oamenilor evlavioşi (sau: miloşi)“. Dumnezeu îi pune în felul acesta la adăpost de pedepsele pe care le pregăteşte pentru ceilalţi oameni (1 Împăraţi 14.12,13).„Eu creez rodul buzelor“, declară Domnul (57.19), iar Evrei 13.15 ne lămureşte că este vorba despre „jertfa de laudă“. Acestea sunt adresate lui Dumnezeu, dar în acelaşi timp El le produce în inimile alor Săi, prin Duhul Său.Versetul 20 schiţează un tablou al agitaţiei nebune (nesănătoase) a celor răi, cu consecinţele ei. Iuda îl completează, comparându-i pe aceştia cu nişte „valuri înfuriate ale mării, spumegându-şi ruşinile lor“ (Iuda 13).

Această parte importantă a cărţii, care se deschide odată cu acest capitol, începe prezentându-ne poporul postind şi întristându-şi sufletul. Pentru că Domnul îl are în vedere tocmai pe „omul cu duhul zdrobit şi smerit“ (57.15 şi 66.2), ne putem întreba ce găseşte El de criticat. Versetele 3 şi 7 ne învaţă că Dumnezeu nu Se mulţumeşte numai cu simple forme religioase exterioare, nici cu declaraţii evlavioase. Prin gura unui alt profet, El ne pune tuturor o întrebare directă: „Cu adevărat, aţi postit pentru Mine, chiar pentru Mine?“ (Zaharia 7.5). În spatele unei frumoase evlavii de faţadă, câte lucruri nu-şi pot găsi locul: împlinirea poftelor noastre, chiar şi în ziua sfântă a Domnului, duritate şi egoism, contestări şi certuri (v. 3,4), judecăţi şi critici (v. 9: „arătarea cu degetul“), chiar şi flecării (v. 13: „cuvinte deşarte“). Adevăratele exigenţe sau cerinţe ale lui Dumnezeu sunt, de fapt: să o rupem cu obiceiurile păcatului, cu aceste lanţuri care ne ţin sub puterea vrăjmaşului (v. 6; Daniel 4.27); Proverbe 18.13 ne aminteşte de milă, care este promisă aceluia care-şi mărturiseşte fărădelegile şi se lasă de ele; suntem, de asemenea, învăţaţi să punem în practică dragostea în toate ocaziile care ni se ivesc (v. 7,10). Ce frumoase promisiuni sunt legate de această nouă umblare!

Fărădelegile poporului au ridicat un zid de netrecut între el şi Domnul, iar cât timp acest zid rămâne, este împiedicat atât Dumnezeu să primească vreun serviciu religios din partea omului, cât şi poporul Său, să primească intervenţia Domnului pentru el. Acesta poate fi şi motivul pentru care rugăciunile noastre rămân uneori fără răspuns (Proverbe 15.8,29).Lista copleşitoare a tuturor păcatelor acumulate de popor este derulată în faţa lui în v. 3-8, cu scopul de a le trezi conştiinţa. Romani 3.10-18 aminteşte unele dintre aceste păcate, pentru a stabili, fără drept de apel (într-un mod incontestabil), răutatea întregii rase umane.În v. 9 iau cuvântul credincioşii rămăşiţei. Ei recunosc cu smerenie acurateţea tabloului tocmai zugrăvit. „Ne cunoaştem nelegiuirile“, declară ei, adăugând încă o listă de fărădelegi la cea alcătuită de profet (v. 12-15). Pe scurt, această rămăşiţă arată cât este de „zdrobită“ şi cât de mâhnit (sau „smerit“) îi este sufletul (57.15), iar aceasta Îi dă Domnului posibilitatea să arate că, potrivit promisiunii Sale, poate s-o mângâie, s-o învioreze prin Duhul Său şi s-o îndreptăţească prin intermediul lui Mesia, Răscumpărătorul şi Eliberatorul ei şi care va fi, de asemenea, şi al naţiunilor (v. 20; Romani 11.26).

Remarcăm un detaliu important: că expresia din v. 1, „gloria Domnului (a lui Iahve) a răsărit peste tine“, este preluată în Efeseni 5.14 sub forma: „Hristos va străluci peste tine“. Aceasta pune în lumină faptul că gloria lui Dumnezeu se identifică cu Persoana Fiului (vezi şi 2 Corinteni 4.6) şi că ea este legată de locul unde locuieşte El: „voi face glorios locul picioarelor Mele“ (v. 13).„Sionul Sfântului lui Israel“ (v. 14) are drept corespondent Ierusalimul ceresc din Apocalipsa 21, după cum putem vedea dacă punem în paralel v. 19, 3 şi 11 din Isaia 60 cu Apocalipsa 21.23-26.În continuare este evocată din nou adunarea cea mare a lui Israel, ca şi în cap. 49, într-o descriere minunată şi

emoţionantă. Viziunea acestei promisiuni va susţine rămăşiţa credincioasă în mijlocul necazurilor ei. Cât despre noi, cei credincioşi, care traversăm uneori momente de descurajare, să ne ridicăm ochii şi să ne gândim, prin credinţă, la poporul lui Dumnezeu, aşa cum a fost îndemnat şi Avraam odinioară să o facă (Geneza 15.5). Vom vedea că nu suntem singuri, ci, dimpotrivă, călători fără număr merg împreună cu noi spre cetatea cerească. Oboseala şi suferinţa vin adesea să le îngreuneze mersul, dar priviţi-i: faţa le străluceşte, iar inima le tresaltă şi li se lărgeşte în bucuria dragostei eterne (v. 5).

Începutul acestui capitol prezintă un interes cu totul deosebit, fiind pasajul pe care l-a ales Domnul Isus să-l citească atunci când S-a ridicat să vorbească în sinagoga din Nazaret (Luca 4.16-21). Remarcăm un detaliu de cea mai mare importanţă: Isus a întrerupt lectura textului din Isaia la mijlocul frazei, înainte să menţioneze ziua răzbunării, pentru că numai prima parte a slujbei Sale (cea a harului) era împlinită („în urechile“ celor care-L ascultau). Ceea ce urmează, respectiv judecata, era amânată şi este încă şi astăzi. În locul din textul nostru care nu permite nicio inserţie (nu dă voie nici măcar unei singure virgule), Dumnezeu a intercalat deja aproape două mii de ani de răbdare.Cu toate acestea, răzbunarea nu este nicidecum cel din urmă cuvânt al frazei; după ea urmează mângâierea şi bucuria, rezervate rămăşiţei credincioase. Ca şi Iov în final, ei vor primi „dublu“ (v. 7) – această dublă rodire le fusese deja vestită prin numele de Efraim (Geneza 41.52, notă: Efraim înseamnă dublă rodire) – şi, de asemenea, „vor avea o bucurie eternă“ (v. 7).Ca răspuns la aceste promisiuni, rămăşiţa îşi înalţă glasul: „Mă voi bucura mult în Domnul, mi se va veseli sufletul în Dumnezeul meu, pentru că El m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua dreptăţii...“ (v. 10).Astăzi creştinul nu are, oare, aceleaşi motive pentru a-L lăuda pe Domnul şi a se bucura în El?

Ierusalimul cel abandonat, femeia sterilă şi întristată, văduva din cap. 54, se va numi: „Măritată“ (v. 4 notă: ebr. Beula), „Cea căutată“, „cetate nepărăsită“ (v. 12), iar Domnul, Mirele ei, Se va putea din nou bucura de ea. În aşteptarea acestui moment, pe ziduri au fost puşi străjeri vigilenţi, cu ordinul: „Voi, care vă aduceţi aminte de Domnul, nu tăceţi“ (v. 6). Respectând acest îndemn, credincioşii evrei ai vremurilor din urmă se vor îndrepta către Dumnezeu, strigând: „Aminteşte-Ţi de adunarea Ta, pe care ai câştigat-o din vechime, pe care ai răscumpărat-o...“ (Psalmul 74.2).Prieteni creştini, şi noi am fost puşi de Domnul într-un loc sau altul, fiecare în parte, şi am primit o misiune asemănătoare, care depinde de două cuvinte: „Vegheaţi şi rugaţi-vă“ (Matei 26.41; 1 Petru 4.7). Rugăciunile noastre sunt aşteptate acolo sus şi pentru ele sunt pregătite răspunsuri şi împliniri îmbelşugate. Avem oare şi noi subiecte importante de adus înaintea inimii Tatălui nostru ceresc? Adunarea Lui ne stă şi nouă pe inimă? Sunt cei din oraşul sau din localitatea noastră subiecte pe care să I le amintim Domnului? Să nu rămânem tăcuţi câtă vreme astăzi avem privilegiul de a fi cei care Îl determină pe Domnul să-Şi amintească de ai Săi. Cât de impresionant este să-L auzim pe Dumnezeu vorbind de rugăciunile noastre ca de unele de care El ar avea nevoie pentru a-Şi aminti de promisiunile Sale! Ce har din partea Lui!

Cine este şi de unde vine Acesta care soseşte aici glorios şi impunând teamă? De ce are veşmintele însângerate? O, El este executorul cumplitei „zile de răzbunare“ (Luca 21.22), pe care-L vedem întorcându-Se după ce Îşi va fi îndeplinit lucrarea! (v. 4; 61.2). În revolta finală, popoarele se vor strânge pe teritoriul Edomului pentru un ultim atac împotriva lui Dumnezeu şi a celor care-I aparţin (vezi şi 34.6), însă aceasta se va întâmpla tocmai pentru ca ele să fie zdrobite acolo, potrivit imaginii culegătorilor de vie care-şi călcau cândva strugurii în teascuri.Ne este oare greu să-L recunoaştem în acest Răzbunător pe Mântuitorul nostru cel plin de îndurare? Slujba Lui pentru gloria lui Dumnezeu îmbină aceste două trăsături: El, Cel care a fost singur pe cruce, este deopotrivă singurul care judecă (v. 3). „Măreţ în puterea Sa“ (v. 1), El lucrează cu „braţ măreţ“ (v. 12), Îşi face „un Nume măreţ“ (v. 14) şi locuieşte în măreţie (frumuseţe, glorie) (v. 15). „Victorios în măreţia Ta, înaintează pentru adevăr...!“ (Psalmul 45.4), sunt cuvinte care I se adresează Lui chiar cu privire la această judecată.Odată cu v. 7 se deschide un nou episod al cărţii, cel din urmă, prin rememorarea îndurărilor şi a laudelor Domnului. Aceasta este şi datoria noastră, iar împlinirea ei nu trebuie să lipsească de la niciunul dintre noi!

Rămăşiţa credincioasă şi-a amintit de „marile binefaceri“ cu care Domnul Îşi copleşise odinioară poporul (63.7). După atâtea dovezi de dragoste, ar mai putea El acum să-i abandoneze? Ei apelează la inima acestui Dumnezeu milos, care este Tatăl lor, şi-L roagă: „Priveşte din ceruri...“; şi nu se opresc la atât, ci strigă: „Ah, dacă ai despica cerurile, dacă ai coborî...“ (64.1). Strigătul acesta a găsit răspuns: Domnul Hristos a coborât, prima dată pentru mântuirea noastră; şi va mai coborî încă o dată, pentru a-i elibera pe cei ai Săi din încercare şi pentru a-i nimici pe vrăjmaşii lor (Psalmul 18.9; 144.5).Versetul 6 compară „toate faptele noastre drepte“ cu „o haină mânjită“. Despre păcatele noastre înţelegem uşor că sunt aşa, dar şi faptele noastre drepte? În adevăr, şi ele tot aşa sunt! Tot ce am putut face bun şi drept înainte de convertirea noastră sunt zdrenţe care nu fac altceva decât să scoată în evidenţă mizeria, în loc să o ascundă. Dar Domnul înlocuieşte aceste veşminte murdare cu hainele mântuirii şi cu mantaua dreptăţii (61.10; Zaharia 3.1-5).Modelaţi precum lutul pe roata olarului (v. 8), noi nu avem nicio valoare prin ţărâna din care am fost plămădiţi (Psalmul 100.3). Singura care contează este munca Lucrătorului divin care face din noi „vase de onoare...“ (2 Timotei 2.21).

„Sunt găsit de cei care nu Mă căutau...“ (v. 1) – scrie Isaia cu îndrăzneală. Despre acest curaj al profetului aflăm de la apostolul Pavel care, atunci când va cita v. 1 din Isaia 65 în Romani 10.20 va adăuga şi această expresie („Isaia îndrăzneşte şi spune...“). Îndrumat de Duhul, profetul deschide în mod vădit uşa naţiunilor, a celor care nu-L căutau pe Dumnezeu şi nu purtau numele Lui (49.6). Ce declaraţie curajoasă, ca să nu spunem revoluţionară, făcută în urechile israeliţilor atât de geloşi pentru privilegiile lor! Acesta era unul dintre lucrurile despre care se spunea în capitolul precedent că „niciodată n-au auzit“.Mărturisirea şi rugăciunile rămăşiţei necăjite se încheiau cu întrebarea neliniştitoare: „Vei tăcea Tu şi ne vei întrista peste măsură?“ (64.12). Nu, niciodată nu este în zadar când o inimă pocăită se întoarce la Domnul (Psalmul 51.17). Nu o ştim fiecare dintre noi din propria experienţă?Dumnezeu nu rămâne tăcut. Va lua cuvântul şi aceasta se va desfăşura, practic, până la sfârşitul cărţii. Cu toate acestea, înainte de a revela ceea ce a pregătit pentru cei care-L aşteaptă (aleşii şi slujitorii Săi: v. 9,10; 64.4), trebuie să pronunţe sentinţa definitivă prin care condamnă nu numai naţiunile duşmane lui Israel, ci şi poporul răzvrătit şi apostat.

Israeliţii credincioşi vor fi multă vreme confundaţi cu mulţimea care-l va urma pe Antihrist, dar, la momentul potrivit, Dumnezeu îi va deosebi şi îi va răsplăti pe robii Săi. Atunci ei îşi vor uita suferinţele şi „vor cânta tare, în veselia inimii lor“ (v. 14).Şi noi, copiii lui Dumnezeu, cei pe care lumea în prezent nu-i cunoaşte, cum nu L-a cunoscut nici pe El, ne vom înfăţişa prin Domnul şi împreună cu El la glorioasa Lui venire (1 Ioan 3.1,2). Va fi oare atunci bucuria noastră mai prejos...?Dumnezeu va crea ceruri noi şi un pământ nou. Nu este încă vorba de înlocuirea universului actual cu elemente noi, potrivit cu 2 Petru 3.13 şi cu Apocalipsa 21.1, însă, în timpul împărăţiei de o mie de ani, atât cerul, eliberat de prezenţa lui Satan, cât şi pământul, supus Domnului, vor fi într-o stare nouă. Creaţia va cunoaşte eliberarea (Romani 8.22); viaţa omenească se va lungi; vârsta de o sută de ani va fi o vârstă tânără, iar moartea nu va fi decât o pedeapsă excepţională (Proverbe 2.22; Psalmul 37.9). Chiar şi instinctele crude ale animalelor vor dispărea (v. 25), iar natura va cunoaşte atunci deplina Sa înflorire şi va corespunde planului iniţial al lui Dumnezeu cu privire la minunata Sa creaţie.

Ierusalimul va fi un subiect de bucurie pentru credincioşii poporului, după cum îndeamnă şi v. 10: „Bucuraţi-vă împreună cu Ierusalimul şi veseliţi-vă cu el, toţi cei care-l iubiţi“. Tot acestora li se adresează şi Psalmul 122.6: „Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei care te iubesc vor prospera“. Ca răspuns la această rugăciune, pacea se aşterne peste cetate şi devine centrul de la care se răspândeşte către toate naţiunile cunoştinţa gloriei lui Dumnezeu.Domnul este şi astăzi la fel de atent faţă de rugăciunile celor care iubesc Adunarea Lui (Psalmul 122.6; 2 Corinteni 11.28). Să cerem ca aceasta să rămână în pace şi să poată manifesta gloria Domnului Hristos aici, jos, pe pământ.Chiar şi în mijlocul fericirii milenare trebuie să rămână o mărturie vizibilă a pedepsirii nelegiuiţilor, o privelişte cutremurătoare, ca aducere-aminte, cum a fost mormanul de pietre de pe mormântul lui Absalom (2 Samuel 18.17). Astfel se încheie această frumoasă carte a lui Isaia, cea mai întinsă dintre toate profeţiile, cea mai des citată în Noul Testament (de circa şaizeci de ori) şi cea care acordă cel mai mare spaţiu Domnului Isus în suferinţele şi gloriile Sale.

clickbible.org